
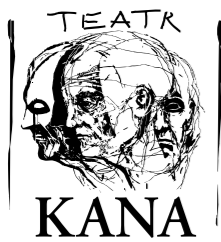

OKNO

SPOTKANIA TEATRALNE

TEATR KANA, SZCZECIN 4-8 LISTOPADA 2009

Ośrodek Teatralny Kana/ Kana Theatrical Centre
pl. św. św. Piotra i Pawła 4/5
70 – 521 Szczecin
tel. +48 91 4330388
tel./fax +48 91 4341561
info@kana.art.pl
www.kana.art.pl

Dariusz Mikuła
Rafał Foremski
Anna Pązik
Marta Mikuła
Weronika Fibich
Janusz Turkowski
Bibianna Chimiak
Martyna Głowacka
Agata Hołubowska
Tomasz Grygier
Tomasz Hołubowski
Dorota Obalek
Piotr Starzyński
Marta Giers
Karolina Sabat
Hubert Romanowski
Waldemar Nicek
Elżbieta Lisiczko

darek@kana.art.pl
rafal@kana.art.pl
ania@kana.art.pl
marta@kana.art.pl
weronika@kana.art.pl
janek@kana.art.pl
bibi@kana.art.pl
martyna@kana.art.pl
agata@kana.art.pl
gryga@kana.art.pl
tomek@kana.art.pl
piwnica@kana.art.pl
bosmi@tlen.pl
martagiers@wp.pl
karola.sabat@neostrada.pl
huub@tlen.pl
jaoni1@wp.pl
e.lisiczko@wp.pl

Projekt graficzny i skład: Tomasz Tarnowski

Tłumaczenia: Maciej Kawecki, Jan Tage Kühling, Anna Jarocka, Andrzej Wojtasik

Opracowanie tekstów: Marta Mikuła, Martyna Głowacka, Anna Jarocka, Agata Hołubowska

Zdjęcia: archiwum Teatru Kana

Wydano z finansowym wsparciem Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej
Herausgegeben mit finanzieller Unterstützung der Stiftung für deutsch-polnische Zusammenarbeit
Published with financial support from the Foundation of Polish-German Cooperation

OKNO

SPOTKANIA TEATRALNE

TEATR KANA, SZCZECIN 4-8 LISTOPADA 2009

FORMA; DIE FORM; THE FORM

Spotkania Teatralne OKNO, FORMA

Funkcjonując coraz intensywniej w świecie i kulturze zachodniej Europy, jesteśmy świadkami i uczestnikami dokonującego się procesu re-definicji „zachodniej” tożsamości. Człowiek będący produktem „sytego, bezpiecznego społeczeństwa”, oswajającego swoje lęki i obsesje za pomocą pop-kultury, przestaje postrzegać samego siebie jako integralną całość – jego uwarunkowana multimedialnym komunikatem percepcja zostaje niejako zredukowana do „spłaszczonych”, rozproszonych, nie integralnych obrazów rzeczywistości, w której coraz trudniej budować relacje, coraz trudniej też określać wartości.

Na poziomie sztuki reakcją na tak wielowymiarowe zmiany jest przede wszystkim poczucie nieadekwatności formy, a co za tym idzie prowokacyjne odrzucenie klasyki (lub nawiązywanie z nią obrazoburczego dialogu), a także przewrotna, oparta na absurdalnym poczuciu humoru gra z konwencjami, budowanie swobodnych kolaży stylów, tematów i sposobów ekspresji. Jednocześnie wielość możliwych obecnie do zastosowania środków inspirowane do szukania oryginalnych rozwiązań i wymusza dokonywanie świadomych, autorskich wyborów, dla których podstawowym kryterium jest właśnie adekwatność, zgodność z własnym sposobem postrzegania. Forma staje się tu sprawą kluczową – jest nie tylko wypadkową tematu, nie tylko konsekwencją wybranej metody twórczej, ale staje się, sama w sobie, rodzajem metakomunikatu, sposobem opisu i zarazem diagnozą rzeczywistości.

Podczas tegorocznych Spotkań Teatralnych OKNO postanowiliśmy przyjrzeć się zjawisku, które coraz wyraźniej określa kierunki poszukiwań podejmowane przez teatry działające na zachodzie Europy. W programie znalazły się przedstawienia grup teatralnych i performerów z Polski, Niemiec, Norwegii, Finlandii, Danii, Austrii i Holandii. Ich sztuka pokazuje społeczeństwo, które jest „głuche na siebie”. Mówi o poczuciu zagubienia, wyobcowaniu, samotności, o spłaszczeniu relacji i o potrzebie poszukiwania nowego „kodu” porządkującego, który umożliwiłby określenie swojego miejsca w świecie. Ale też o swoistym „zdziczeniu wewnętrznym” - o kryjącej się pod powierzchnią ugrzecznionych norm komunikacyjnych, tłumionej przemocy, która wybuchą pod byle pretekstem i powoduje eskalację psychicznego i fizycznego okrucieństwa. Jednocześnie jest to teatr, który w sposób wręcz ostentacyjny dystansuje się do samego siebie, który w sposób konsekwentny i prowokacyjny rozbija sceniczną iluzję, reinterpretuje klasykę, który prowadzi nieustanną, podszytą ironią grę z przyzwyczajeniami widza. Forma staje się w nim punktem wyjścia do budowania wielopoziomowego dialogu, doprowadzanego często do granic absurdu – na publiczności dokonywany jest tu wielokrotnie proces świadomej manipulacji, tym dotkliwiej obnażający psychologiczne i społeczne mechanizmy, którym podlegamy.

Z całą pewnością mamy do czynienia ze zjawiskiem niejednoznacznym. Trudno powiedzieć, czy taki teatr bardziej zachwyca kreatywnością i pasją tworzenia, czy przeraża kształtem tworów mających źródło w zakamarkach psychiki. Oby zdania na ten temat były jak najbardziej podzielone – im więcej głosów w dyskusji, tym ciekawiej.

Teatr Vegarda Vinge i Idy Müller jest połączeniem opery, teatru lalek, kreskówki, horroru i performance’u. „Running sushi” austriackiej grupy Liquid Loft to wgląd w filozofię zen z rodziny mangi. Eva Meyer Keller uprawia choreograficzne rękodzieło, arts and crafts na scenie. Z kolei „Woyzeck” Borisa Nikitina balansuje pomiędzy wykładem, a eksperymentalną audycją radiową... To tylko niektóre z tegorocznych propozycji. Trudno je opisać, ale, tak jak inne, na pewno warto zobaczyć.

Theater Begegnungen OKNO, DIE FORM

In zunehmendem Maße in der Welt und Kultur des westlichen Europas arbeitend sind wir Zeugen und Beteiligte des Prozesses einer Neudefinition der „westlichen“ Identität. Ein Mann, der Produkt einer „gesättigten, sicheren Gesellschaft“ ist, zähmt seine Ängste und Obsessionen mit Hilfe der Popkultur, sieht sich selbst nicht mehr als integriertes Ganzes - seine vom Multimedia-Kommunikat abhängige Perception ist irgendwie zu „abgeflachten“, zerstreuten, nicht in der Wirklichkeit integrierten Bildern reduziert, in der es zunehmend schwierig ist, Beziehungen aufzubauen, in der es immer komplizierter wird, Werte zu definieren.

Auf der Ebene der Kunst ist die Antwort auf solche multidimensionalen Veränderungen grundsätzlich ein Gefühl der Unzulänglichkeit der Form, das eine Ablehnung der Klassik (oder einen belästigenden Dialog mit ihr) provoziert sowie ein heimtückisches, auf absurdem Humor basierendes Spiel mit den Konventionen, den Aufbau einer besonderen Collage von Stilen, Themen und Ausdrucksformen. Gleichzeitig wird die Vielfalt der heutzutage möglichen Maßnahmen zu einer Suche nach originellen Lösungen inspirieren und den Menschen eine künstlerische Entscheidung zu treffen zwingen, für die das grundlegende Kriterium die Genauigkeit, die Einhaltung ihrer eigenen Wahrnehmung ist. Die Form ist hier eine wichtige Sache - ist nicht nur das Ergebnis des Themas, nicht nur eine Folge der gewählten kreativen Methode, sondern wird, in sich selbst, eine Art Metakommunikat, eine Art der Beschreibung sowie eine Diagnose der Realität.

Auf den diesjährigen Theater Begegnungen OKNO haben wir beschlossen, einen Blick auf das Phänomen zu werfen, dass die Tendenzen der von den Theatern in Westeuropa betriebenen Forschungen immer deutlicher werden. Das Programm enthält Aufführungen von Theater- und Performergruppen aus Polen, Deutschland, Norwegen, Finnland, Dänemark, Österreich und

Holland. Ihre Kunst zeigt eine Gesellschaft, die taub für sich selbst ist. Sie spricht über einem Gefühl von Verlust, über die Entfremdung, die Einsamkeit, über abgeflachte Beziehungen und über die Notwendigkeit, einen neuen Ordnungskode, der den Platz in der Welt bestimmen würde, zu finden. Aber auch eine Art „innere Wildheit“ - unter der Oberfläche des höflichen Kommunikationsstandards versteckte, unterdrückte Gewalt, die unter keinen Vorwand heraus bricht, und die Eskalation von psychischer und physischer Grausamkeit verursacht. Gleichzeitig ist es ein Theater, das sich auf ostentative Weise von sich selbst distanzieren, das in einem provokativen und konsequenten Stil die Theater-Illusion zerbricht, das die Klassik re-interpretiert, das ein andauerndes ironievolles Spiel mit den Gewohnheiten des Zuschauers spielt. Die Form wird in diesem Theater zum Ausgangspunkt für den Aufbau eines vielschichtigen Dialoges, der bis zum Absurden fortgeführt wird - das Publikum ist einem selbstbezogenen Manipulationsprozess ausgesetzt, der immer peinlicher und schonungsloser die psychologischen und sozialen Mechanismen, denen wir unterliegen, entblößt. Sicherlich haben wir es mit einem vieldeutigen Phänomen zu tun. Es ist schwer zu sagen, ob ein solches Theater mehr durch seine Kreativität und Gestaltungsleidenschaft begeistert oder aufgrund der Form seiner aus den Tiefen der Psyche entspringenden Stücke erschreckt.

Am besten werden die Meinungen zu dem Thema miteinander geteilt - je mehr Stimmen in der Diskussion desto interessanter. Das Theater von Vegard Vinge und Ida Müller ist eine Kombination von Oper, Puppentheater, Comics, Horror, und Performance. „Running Sushi“ von der österreichischen Gruppe Liquid Loft ist ein Einblick in die Philosophie des Zen aus einer Manga familie. Eva Meyer Keller übt ihr choreografisches Handwerk, arts and crafts, auf der Bühne aus. „Woyzeck“ Boris Nikitin balanciert zwischen Vorlesung und experimentellem Radio-Programm... Dies sind nur einige der Vorschläge in diesem Jahr. Es ist schwer sie zu beschreiben, doch sie sind auf jeden Fall sehenswert.

Theatrical encounters OKNO, THE FORM

Functioning more and more intensively in the world and culture of Western Europe, we are witnesses and participants in the process of a redefinition of the „Western“ identity. Men, being a product of a „satiated, secure society“ that tames its fears and obsessions with the help of pop culture, ceases to regard him/herself as an integral entity – his/her perception determined by the multimedia communication, becomes reduced to „flattened“, scattered, dispersed and not integral images of reality, in which it is increasingly complicated to build relationships, in which it becomes more difficult to define values. At the level of art the answer to such multidimensional changes is basically a sense of inadequacy of the form, which is followed

by a provocative rejection of the classical (or an offending dialogue with it) and a double edged game with the conventions, that is based on absurd humor, building of a special collage of styles, subjects and forms of expression. At the same time the variety of today’s possible measures inspires one to search for original solutions and forces to take conscious artistic decisions for which the basic criterion is adequacy and compliance with one’s own perception. The form becomes a crucial thing – is not only the result of the issue, the consequence of the chosen creative method but becomes itself, a kind of meta communication, a way of description and a diagnosis of reality at the same time.

During this year’s theatrical encounters OKNO we decided to take a look at the phenomenon, that clearly determines the directions of the research taken by theatres working in the Western Europe. The program includes shows by theatre groups and performers from Poland, Germany, Norway, Finland, Denmark, Austria and Holland. Their art shows society that is deaf to itself, speaks about the feeling of being lost, about alienation, solidarity and flattening of relations and the need of searching for a new code that would bring order and enable to define someone’s place in the world. They also speak of an “internal wildness” - of a hidden under the surface of political communication correctness, suppressed violence, that explodes because of any, no matter what, reason, and causes an escalation of mental and physical cruelty. At the same time it is a theatre that is distanced, in a demonstrative way, from itself that in a consequent and provocative way brakes the illusion on the stage and respects the classical, that holds an ongoing ironical game with the customs of the audience. The form becomes an exit point towards building a multilevel dialogue, pursued on many occasions to the borders of absurdity – the process of mental manipulation is executed many times on the audience exposing more painfully the physiological and social mechanisms that we obey. With all certainty we are dealing here with an ambiguous problem. Its difficult to say if such a theatre delights more with creativity and passion or terrifies with the shapes of the works that have their source in the hide outs of the psyche. Lets hope the opinions will as much as possible be divided – the more voices in the discussion the more interesting it will be. The theatre of Vegard Vinge and Ida Mueller is a combination of opera, puppet shows, comics, horror, and performance. „Running Sushi“ by the Austrian group Liquid Loft is an insight into the philosophy of Zen of a manga family. Eva Meyer Keller performs her choreographic craftsmanship, arts and crafts, on the stage. Boris Nikitin’s „Woyzeck“ balances between lecture and an experimental radio program... These are just some of the proposals this year. It’s difficult to describe them, but they are worth watching in any case.

„Dom lalki”

Vegard Vinge/Ida Müller (Norwegia)

„Dom lalki” jest pierwszą częścią Sagi Ibsena stworzoną przez norweski duet Vinge/Müller. Bezkompromisowy teatr Vegarda Vinge i Ida Müller charakteryzuje się oryginalnym językiem, który jest połączeniem opery, teatru lalek, kreskówki, horroru i performance’u.

Siłą przedstawień duetu Vinge/Müller jest pełna szacunku, a zarazem obrazoburcza postawa wobec sztuk najwybitniejszego norweskiego dramaturga. Opisuując ich styl sceniczny krytycy używali takich określeń jak brutalny współczesny realizm, w którym cudowność i okrucieństwo pojawiają się na przemian w tekturowym wszechświecie wypełnionym po brzegi teatralną magią; „zapadająca w pamięć kombinacja trywialności i patosu, połączenie tego, co wykalkulowane z tym, co impulsywne”. O formalnej i tematycznej strukturze pracy duetu Vinge i Müller pisano, że „emanuje czymś niezwykle współcześnie epickim, bezkompromisowo kpiącym ze współczesności, odświeżająco krytycznym wobec tradycji teatralnej”. Jeden z krytyków uznał „Dom lalki” za spektakl „niemal magiczny, sentymentalny i tragiczny zarazem, z komicznym posmakiem”, widząc w nim „wstrząsający epos w tekturowej operze z elementami komiksowego horroru, w którym żadne ze złudzeń rodzinnej idylli i pomyślności nie pozostaje nietknięte”. O „Domu lalki” pisano także: „Śmiech wybucha w krótkich salwach, zaskakujących samych śmiejących się widzów, mieszając się z niemymi łzami i przedwczesnymi oklaskami, w miarę jak na scenie ich oczom stopniowo ukazuje się niepowstrzymana spirala zmiernająca ku peformatywnej apokalipsie”.

Za drugą część Sagi – „Upiory” - Vinge i Müller otrzymali w 2008 roku Norweską Nagrodę Krytyków. Część trzecia – „Dzika kaczka” - miała premierę w maju 2009 roku na Międzynarodowym Festiwalu w Bergen.

Reżyseria: Vegard Vinge

Scenografia i kostiumy: Ida Müller

Reżyseria dźwięku: Martin Aaserud

Światło: Sverre Randin

Asystentka scenografa: Christina Peios

Występują: Petter Width Kristiansen, Harald Kolaas, Christina Peios, Ida Müller i Vegard Vinge

„Das Puppenhaus“

Vegard Vinge/Ida Müller (Norwegen)

„Das Puppenhaus“ ist der erste Teil der Ibsenschen Sage, welcher vom Duo Vinge/Müller bearbeitet wurde. Das Theater von Vegard Vinge und Ida Müller, welches Elemente von Oper, Puppentheater, Zeichentrickfilm, Horror und Performance miteinander kombiniert, besticht durch seine originelle theatrale Sprache.

Die Stärke der Theateraufführungen des Duos Vinge/Müller liegt in einer respektvollen und gleichzeitig belästigenden Haltung gegenüber den Werken des herausragenden norwegischen Dramaturgen. Zur Beschreibung des Bühnenstils verwendeten Kritiker Formulierungen wie „brutaler gegenwärtiger Realismus, in dem Wunderbarkeit und Scheußlichkeit hintereinander in einem mit Theaterzauberei voll ausgefüllten Papieruniversum auftauchen“ oder „eine merkwürdige Kombination von Trivialität und Pathos, eine Verbindung zwischen dem Ausgerechneten und dem Impulsiven“. Bezüglich der formalen und thematischen Struktur des Werkes von Vinge und Müller äußerte man, sie strahle „einen besonders gegenwärtigen Epos aus, der kompromisslos die Gegenwart kritisiert und erfrischend kritisch gegen die Theatertradition ist“. Ein weiterer Kritiker umschrieb „Das Puppenhaus“ als „beinah magisch, sentimental und gleichzeitig tragisch“ – ein Spektakel „mit komischem Geschmack“. Er sah in ihm „einen schüttelnden Epos in einer Papieroper mit Elementen von Comichumor, in dem alle Einbildungen des Wohl- und Familienidylls unberührt bleiben“. Über „Das Puppenhaus“ hat man auch Folgendes geschrieben: „Das Lachen explodiert in kurzen Salven, die den lächelnden Zuschauer selbst überraschen, und sich mit schweigenden Tränen und vorzeitigem Applaus vermischen, im Laufe der aufkommenden und unhaltbaren Spirale, die zu einer performativen Apokalypse vor Ihren Augen auf der Bühne spielt”.

Vinge und Müller wurden im Jahr 2008 für den zweiten Teil der Sage mit dem norwegischen Kritikerpreis ausgezeichnet. Der dritte Teil - „Die Wilde Ente“ - hatte im Mai 2009 auf dem Internationalen Festival in Bergen Premiere.

Regie: Vegard Vinge

Bühne und Kostüme: Ida Müller

Ton-Regie: Martin Aaserud

Licht: Sverre Randin

Bühne Assistentin: Christina Peios

Besetzung: Petter Width Kristiansen, Harald Kolaas, Christina Peios, Ida Müller i Vegard Vinge

„A Doll’s House“

Vegard Vinge/Ida Müller (Norway)

„A Doll’s House“ is the first piece of Ibsen’s saga, on which the duo Vinge/Müller have been working on. Vegard Vinge’s and Ida Müller’s uncompromising theatre impresses with its own original theatrical language, which draws from elements from opera, puppetry, cartoon, horror and performance.

The strength of the performances of the Vinge and Müller duo is a respectful yet disturbing attitude towards the greatest Norwegian playwright’s works. Describing their theatrical style critics used terms such as „brutal contemporary realism, in which wonderfulness and cruelty appear in a cardboard world filled to the brim with theatrical magic”; „a memorable combination of triviality and pathos, a connection of the calculated and the impulsive”. About the formal and substantial structure of Vinge and Müller’s works it was written that it „emanates with something incredibly contemporary epic, uncompromisingly mocking modernity, refreshingly critical against the theatrical tradition”. One of the critics described „A Doll’s House” as a performance „almost magical, sentimental and tragic with a slight comic taste”, he had seen in it „a terrifying epic in a cardboard opera with elements of comic horror with all presumption of the family idyll staying untouched”. About „A Doll’s House” it was also written that „the laughing explodes in short volleys that surprise the laughing spectator and mixes up with the mute tears and premature applause, in the middle of an upcoming unstoppable spiral, that guides to a performative apocalypse in the front of your eyes on the stage”.

Vinge and Müller won in 2008 for the second part of the saga the Norwegian critics prize. The third part - „The Wild Duck” - was premiered in May 2009 at the international festival in Bergen.

Direction: Vegard Vinge

Scenography and costumes: Ida Müller

Sound direction: Martin Aaserud

Light: Sverre Randin

Scenography assistant: Christina Peios

Cast: Petter Width Kristiansen, Harald Kolaas, Christina Peios, Ida Müller i Vegard Vinge

„Point Blank”

Edit Kaldor (Holandia)

Edit Kaldor pochodzi z Węgier. Studiowała teatr i literaturę w Nowym Jorku, następnie pracowała jako dramaturg i twórcza video z Peterem Halaszem (Squat theater/Love theater). Ukończyła również DasArts w Amsterdamie. W swoich przedstawieniach teatralnych, takich jak „Or Press Escape” (2002), „New Game” (2004), „Drama” (2005), „Point Blank” (2007) wykorzystuje sztukę mediów cyfrowych.

„Point Blank” jest wizualnym przedstawieniem, w którym narracja jest skonstruowana za pomocą fotografii z życia codziennego zrobionych przez dziewiętnastoletnią Nadę, zaproszoną przez Edit Kaldor do prezentacji swojej kolekcji fotografii. Dziewczyna przez lata obserwowała ludzi i robiła im „zdjęcia szpiegowskie”, na których udało jej się uchwycić ich osobiste chwile. Wiedzona ciekawością, stała się obserwatorem całego wachlarza sytuacji i zachowań. Sednem zainteresowania Nady jest chęć poznania różnych strategii życiowych, którymi kierują się ludzie. Dzięki zdobytej w ten sposób wiedzy Nada zamierza rozplanować opcje dla samej siebie.

Występują: Nada Gambier and Edit Kaldor

Fotografie: Frank Theys

Idea, scenariusz i reżyseria: Edit Kaldor

We współpracy z: Nada Gambier, Frank Theys, Nicola Unger, lo Tillet Wright, Monika Rinck and Ugo Dehaes

Oprogramowanie: Marc Boon

Technika: Maurice Camps

„Point Blank”

Edit Kaldor (Holland)

Edit Kaldor stammt ursprünglich aus Ungarn. Sie hat Theater und Literatur in New York studiert und arbeitete daraufhin als Dramaturgin und Videoartistin mit Peter Halasz (Squat Theater / Love Theater) zusammen. Zudem gründete sie DasArts in Amsterdam. In Theaterproduktionen wie beispielsweise „Or Press Escape” (2002), „New Game” (2004), „Drama” (2005) oder „Point Blank” (2007) nutzt Sie die Technik der digitalen Medien.

Edit Kaldor lädt zu „Point Blank” die 19-jährige Nada ein, die uns hier ihre Fotografien zeigen soll. Jahrelang hat Nada Menschen beobachtet und sie heimlich fotografiert, um so deren persönlichsten Momente einzufangen. Die Basis für diese Neugier ist für Nada die Frage nach den verschiedenen „Lebensstrategien“, mit welchen die Menschen ihre Schicksale gestalten. Nada möchte nun, da sie die Strategien kennen gelernt hat, diese auf ihr eigenes Leben übertragen.

„Point Blank”

Edit Kaldor (Holland)

Edit Kaldor was born in Hungary. She studied Literature and Photography in New York, later on she had worked as the collaborator of Peter Halasz (Squat Theater/Love Theater) on many theatre performances and film scripts. Then she enrolled at DasArts the post-graduate performing arts centre in Amsterdam. Her works, such as „Or Press Escape” (2002), „New Game” (2004), „Drama” (2005), „Point Blank” (2007), tend to integrate the use of digital media. In the past few years her work has been performed widely in Europe and beyond.

The 19 years old Nada is invited by Edit Kaldor to „Point Blank” to present us her collection of photographs. For years Nada has observed and secretly photographed people, in order to capture their most personal moments. She wants to map out the options for herself. Driven by this curiosity, she becomes witness to a wide range of - at times extreme - human behaviours. The performance is an occasion for Nada to structure her ‚archive of possibilities’. The core of Nada’s interest lies in getting to know the different strategies with which people lead their lives. Now aware of those different strategies, Nada wants to apply them to her own life. She aims to get a comprehensive overview and to reach a conclusion: the vision of a life worth pursuing.

„Lailonia”

Teatr Kana (Szczecin)

na motywach zbioru opowiadań: „13 bajek z królestwa Lailonii dla dużych i małych oraz inne bajki” Leszka Kołakowskiego.

„Tu na ziemi nie ma sukcesu. Oczywiście są ludzie sławni. Jednak mimo wszystko bym utrzymywał, że wszyscy jesteśmy nieudacznikami” - pisze Kołakowski. Czy mamy, zatem zaakceptować życie jako nieuchronną porażkę? Czy oznacza to, iż nie warto podejmować próby zawalczenia o własne szczęście? Czy mamy w ogóle szansę na wygraną w szamotaninie z własnym losem? Czy mamy jakkolwiek wpływ na jej wynik?

Inscenizacja „Lailonii” pomyślana została jako zabawa teatrem w teatr, która dzieje się na naszych oczach. Na pustej scenie postaci w czarnych kostiumach: miną, gestem, za pomocą elementów garderoby i prostych rekwizytów tworzą inscenizację kolejnych opowieści. Jest w tym trochę powrotu do zabawy z dzieciństwa w teatr na podwórku, jest trochę kabaretu (...). Kana gra „Lailonię” prawdziwie zespotało. Przez cały spektakl aktorzy nie pozwalają nam też zapomnieć, że jesteśmy w teatrze. (...) A widz przez cały spektakl nabiera przekonania, że choć ułomny człowiek/aktor tworzy ułomny świat, to jednak jest to cudowny świat, w którym warto być... (Gazeta Wyborcza, Szczecin)

Teatr Kana został założony w 1979 roku przez Zygmunta Duczyńskiego. Spektakle przez niego reżyserowane zdobyły międzynarodowy rozgłos i były prezentowane na najważniejszych festiwalach i w ośrodkach sztuki w Polsce, a także m.in. Rosji, Holandii, Niemczech, Wielkiej Brytanii, Stanach Zjednoczonych. W 1994 roku za spektakl „Noc” zespół został uhonorowany nagrodami First Fringe i Critics Award na światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu. Po śmierci twórcy Teatru (2006) zespół Teatru Kana kontynuuje pracę twórczą, której celem jest zbudowanie samodzielności artystycznej, w oparciu o zdobyte doświadczenie i podjęte przez grupę poszukiwania formalne. Spektakl „Lailonia” został zrealizowany z zaproszonym przez zespół reżyserem – Mateuszem Przyłęckim.

Adaptacja i reżyseria: Mateusz Przyłęcki

Konsultacja dramaturgiczna: Dorota Semenowicz

Kostiumy: Wanda Kowalska

Realizacja: Teatr Kana

Obsada: Bibiana Chimiak, Karolina Sabat, Tomasz Grygier, Dariusz Mikuła, Waldemar Nicek, Hubert Romanowski, Piotr Starzyński

Gościnnie: Anna Witczak (akordeon)

„Lailonia”

Theater Kana (Stettin)

Nach Motiven aus den „13 Märchen aus dem Königreich Lailonia für die Großen und Kleinen und andere Märchen” von Leszek Kołakowski.

„Hier auf der Erde gibt es keinen Erfolg. Natürlich gibt es berühmte Menschen. Aber trotzdem würde ich sagen, dass wir alle Versager sind.” - schreibt Kołakowski. Sollen wir also das Leben als unausweichliche Niederlage betrachten? Bedeutet das, dass es zwecklos ist, um sein eigenes Glück zu kämpfen? Haben wir überhaupt eine Chance, den Kampf gegen das eigene Schicksal zu gewinnen? Können wir diesen Kampf überhaupt irgendwie steuern?

Im Theaterstück „Lailonia” befinden sich Darsteller in schwarzer Bekleidung auf einer leeren Bühne. Sie verbildlichen die Erzählungen mit Hilfe von Mimik, Gestik, Kostümen und einfachen Requisiten. Ein bisschen Rückkehr zum Straßentheater der Kindheit, ein bisschen Kabarett. (...) Während des gesamten Stücks lassen die Schauspieler das Publikum nicht vergessen, dass es sich im Theater befindet. (...) Und der Zuschauer gewinnt im Laufe der Vorstellung die Überzeugung, dass der verkrüppelte Mensch zwar eine verkrüppelte Welt schafft, sie aber dennoch eine wunderbare ist, in der es sich zu leben lohnt.... (Gazeta Wyborcza, Stettin)

Das Theater Kana wurde 1979 von Zygmunt Duczyński gegründet. Die von ihm inszenierten Stücke genießen internationale Anerkennung und wurden auf den wichtigsten Festivals und Art-centers in Polen aufgeführt, sowie unter anderem auch in Russland, Holland, Deutschland, Großbritannien und USA. Für das Stück „Nacht” erhielt er 1994 die Auszeichnung First Fringe und den Critics Award beim Internationalen Kunstfestival in Edinburgh. Nach dem Tod des Theatergründers (2006) führt das Ensemble des Theaters Kana basierend auf Erfahrungen und von der Gruppe vorgenommenen Forschungen, die künstlerische Arbeit weiter. Das Stück „Lailonia” wurde von dem Regisseur Mateusz Przyłęcki realisiert.

Adaptation und Regie: Mateusz Przyłęcki

Dramaturgische Beratung: Dorota Semenowicz

Kostüme: Wanda Kowalska

Ausführung: Theater Kana

Besetzung: Bibiana Chimiak, Karolina Sabat, Tomasz Grygier, Dariusz Mikuła, Waldemar Nicek, Hubert Romanowski, Piotr Starzyński

Gast: Anna Witczak (Akordeon)

„Lailonia”

Theatre Kana (Szczecin)

Based on motives from the book „Thirteen Tales from the Kingdom of Lailonia for Adults and Children and other tales” by Leszek Kolakowski.

„Here on earth, there is no success. Certainly, there are some famous people, yet I would insist, that we are all losers”, Kolakowski writes. Shall we accept our life as an unavoidable failure? Does that mean that there is no point in making any attempts to fight for one’s own happiness? Do we have any chance to win while tussling with our fate? Do we have any influence on the results?

„Lailonia” is performed as a play of theatre in the theatre in front of us. On the empty stage, characters dressed in black: with the help of facial and bodily expression, their wardrobe and simple props, they create the space for following stories. It’s a bit of children’s play, a bit of cabaret as well; enhanced by the actors subtle interpretation of the jokes and the autoirony of the play (...), their acting itself: fresh and spontaneous. (...) Kana is playing „Lailonia” really as an ensemble. Throughout the whole play, we are made not to forget that we still are in a theatre. (...) And the spectator is more and more convinced that although it may be an imperfect actor who is creating this imperfect world around us, this world still is wonderful, and to be in it even more... (Gazeta Wyborcza, Szczecin)

The Kana Theatre was established in 1979 by Zygmunt Duczyński. The theatrical performances he directed gained international acknowledgement and were shown in the most important festivals and art centres and shows in Poland and also in: Russia, Holland, Germany, Great Britain and USA. In 1994 their performance “The night” won the First Fringe and Critics Award at the International Theatre Festival in Edinburgh. After Zygmunt Duczyński’s death the Kana Theatre team continues creative work directed to establish artistic independence on the basis of gained experience and quest for new forms undertaken by the group. The performance „Lailonia” was produced together with Mateusz Przyłęcki - an invited by the team director.

Adaptation and direction: Mateusz Przyłęcki

Dramaturgical consultations: Dorota Semenowicz

Costumes: Wanda Kowalska

Performance: Kana Theater

Cast: Bibiana Chimiak, Karolina Sabat, Tomasz Grygier, Dariusz Mikuła, Waldemar Nicek, Hubert Romanowski, Piotr Starzyński

Guests: Anna Witczak (akordeon)

Fot. Karolina Machowicz

„Schattenspiele“ „Death is certain“ „Handmade“

Eva Meyer-Keller (Niemcy)

Eva Meyer-Keller zajmuje się głównie performancem, prezentując swoje poszukiwania w przestrzeniach teatralnych oraz galeriach w Europie i Ameryce. Realizuje liczne projekty, wydarzenia artystyczne, a także autorskie prace z zakresu video-artu. Ukończyła The School for New Dance Development (SNDO) w Amsterdamie, studiowała także fotografię i sztuki wizualne w Berlinie i Londynie. Na festiwalu zaprezentowane zostaną trzy działania artystki:

„Schattenspiele“ - Performance

W „Grze Cieni” uczestnicy przejmują trzy funkcje: grają, oceniają, obserwują. Każda gra trwa około siedmiu minut. W dowolnym czasie odbędą się cztery gry, w których weźmie udział osiem osób (po dwie w każdej rozgrywce). Jeśli zdecydujesz się zagrać, usiądź proszę w poczekalni, obserwuj i przygotuj się, popijając kieliszek szampana (opcjonalnie). Podczas gry cieni powinna panować cisza. W grze można wziąć udział wielokrotnie.

Performance: Eva Meyer-Keller

Współpraca: Kay Grothusen i Rico Repotente

Pomoc: Irina Müller i Tilo Schierz-Crusius

„Schattenspiele“ „Death is certain“ „Handmade“

Eva Meyer-Keller (Deutschland)

Eva Meyer-Keller ist Performerin und präsentiert Ihre Arbeiten in Theatern und Galerien in Europa und Amerika. Sie realisiert mehrere Projekte, Events und macht Videoarbeiten. Bevor sie in Amsterdam das vierjährige Studium für Tanz und Choreographie an der School for New Dance Development (SNDO) abschloss, studierte Sie Photographie und Bildende Kunst in Berlin und London. Drei von iner Arbeiten werden auf dem Festival presenti art.

„Schattenspiele“ - Performance

Bei diesem Spiel übernehmen die Teilnehmer 3 Funktionen: spielen, auswerten, betrachten. Ein Spiel dauert 7 Minuten und wird von 8 Teilnehmern gespielt. Es werden 4 Spiele ausgeführt, jedes mit 2 Spielern. Wenn du am nächsten Spiel teilnehmen möchtest, setze dich in den Wartebereich. Dort erwartet dich ein Glas Sekt (optional). Während der Schattenspiele sollte nicht gesprochen werden. Ihr seid herzlich dazu eingeladen das Spiel öfters als einmal zu spielen.

Initiiert von: Eva Meyer-Keller

In Zusammenarbeit: Kay Grothusen und Rico Repotente

Mit Hilfe von: Irina Müller und Tilo Schierz-Crusius

„Schattenspiele“ „Death is certain“ „Handmade“

Eva Meyer-Keller (Germany)

Eva Meyer-Keller works mainly on performances and has been showing her work throughout Europe and America, in galleries and theatres. Before she graduated from the School for New Dance Development (SNDO) in Amsterdam she studied photography and visual art in Berlin and London. Eva's work is versatile. She works on multiple projects at the same time, makes performances, organises festivals/ events, develops projects together with other people and makes increasingly video works. Three of her works will be presented during the Festival:

„Schattenspiele“ - Performance

In „Shattenspiele“ the participants take on 3 functions: playing, evaluating, observing. Each game lasts approximately 7 minutes. Four games are being played by 8 participants (2 per game) at any one time. If you choose to play, please sit down in the waiting area, there you will wait, spectate and prepare while enjoying a glass of sparkling wine (optional). During „Shattenspiele“ there should be no talking. You are welcome to play the game more than once.

Performance: Eva Meyer-Keller

Cooperation: Kay Grothusen and Rico Repotente

Helped by: Irina Müller and Tilo Schierz-Crusius

„Death is certain” - Performance

Wiśnie mają delikatną skórkę, mięso i rodzaj kości w środku. Ich sok jest czerwony jak krew. Jeśli traktujesz je tak, jak ludzie traktują czasem innych ludzi, wtedy same stają się ludźmi albo przynajmniej ożywionymi przedmiotami, które zapraszają do tego, żeby się z nimi identyfikować. W performance'ie „Death is certain” Eva Meyer-Keller wybrała dwie wiśnie na swoje protagonistki. Ich todyżki zostały usunięte, ale owoce nie są ani myte ani drylowane. Zamiast tego są zabijane.

Performance: Eva Meyer-Keller

Produkcja: Eva Meyer-Keller

Dzięki uprzejmości: Vooruit Gent, Stuk Leuven

Podziękowania dla: Alexandry Bachzetsis, Juana Dominguez, Mette Edwardsen, Cuqui Jerez, Martina Nachbar, Rico Repotente

„Handmade” – Video

Artystka dokonuje w tej pracy re-aktywacji trzech różnych scenariuszy kataklizmów za pomocą przedmiotów codziennego użytku, takich jak mikser, suszarka, czy akwarium. Symulacje stanów zagrożenia spowodowanych zmianami klimatu dokonywane są tu w sposób jawny, obnażający formę – oglądamy zarówno efekty, jak i metody budowania tej mikro-rzeczywistości, która staje się dzięki temu przewrotną diagnozą dotyczącą na równi zjawisk zewnętrznych, jak i samych twórców.

transkultura

Podczas Spotkań Teatralnych OKNO artyści z grupy Ewy Meyer-Keller poprowadzą specjalistyczne warsztaty prezentujące ich autorskie metody pracy.

„Death is certain” - Performance

Kirschen haben eine zarte Haut, Fleisch und in ihrer Mitte eine Art Knochen. Ihr Saft ist rot wie Blut. Und wenn man sie behandelt wie Menschen manchmal Menschen behandeln, so werden sie selber zu Menschen - oder zumindest zu animierten Objekten, die zur Identifikation einladen. In der Performance „Death is Certain” hat Eva Meyer-Keller zwei Kirschen für Ihre Protagonisten ausgewählt. Die Früchte werden zwar noch entstielt, aber nicht mehr gewaschen und entkernt. Stattdessen werden sie getötet.

Performance: Eva Meyer-Keller

Produktion: Eva Meyer-Keller

Mit freundlicher Unterstützung von:

Vooruit Gent, Stuk Leuven

Dank an: Alexandry Bachzetsis, Juana Dominguez, Mette Edwardsen, Cuqui Jerez, Martina Nachbar, Rico Repotente

„Handmade” - Video

In der Videoarbeit „Handmade” werden 3 verschiedene Szenarien von katastrophalem Wetter modellhaft nachgestellt - Eva Meyer-Keller nennt das choreographiertes Basteln. Mit spielerischer Präzision verwendet sie unter anderem Föhn, Mixer, Aquarium und anderes Haushaltsmaterial, um durch den Klimawandel bedingte Ausnahmestände in offener und entdeckender Form zu simulieren. Wir beobachten die Effekte wie die Methoden von dieser Mikrorealität, die zu einer Diagnose des Zustands der Naturerscheinungen sowie der Verursacher wird.

transkultura

Während der Theater Begegnungen OKNO werden Künstler aus der Gruppe von Ewa Meyer-Keller spezialisierte Workshops zu ihren Arbeitsmethoden durchführen.

„Death is certain“ - Performance

Cherries have tender skin, meat and a kind of bone inside them. Their juice is red like blood. When you treat them like humans sometimes treat other humans, then they become human themselves or at least animated objects, which invite you to identify yourself with them. In the performance „Death is Certain” Eva Meyer-Keller has installed sweet cherries as her protagonists. The stalks are removed from the fruit, but they are not washed or stoned. Instead they are being killed.

Performance: Eva Meyer-Keller

Production: Eva Meyer-Keller

With friendly support by: Vooruit Gent, Stuk Leuven

Thanks to: Alexandry Bachzetsis, Juana Dominguez, Mette Edwardsen, Cuqui Jerez, Martina Nachbar, Rico Repotente

„Handmade“ - Video

In the videowork „Handmade „, three different catastrophic weather scenarios are being re-enacted using models. With playful precision, Eva Meyer-Keller uses household objects and materials such as a mixer, a hairdryer, or an aquarium to simulate the states of emergency caused by climate change. The performance has an open uncovered form - we observe the effects as well as the methods of building this micro-reality, which becomes a double edged diagnosis of the weather phenomena and their creators.

transkultura

During the Theatrical Meetings OKNO artists from Eva Meyer-Keller's group will guide specialised workshops presenting their working methods.

„Czy Czysta Forma Witkacego może być wciąż punktem wyjścia dla artystycznych poszukiwań?”

Wystąpienie połączone z dyskusją nad pismami teoretycznymi Witkacego.
dr hab. Marta Skwara

Marta Skwara – profesor Uniwersytetu Szczecińskiego, kierownik Zakładu Komparatystyki Literackiej Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa US. Znaczący twórca Stanisława Ignacego Witkiewicza, badaczka recepcji jego twórczości na świecie, autorka publikacji „Motywy szaleństwa w twórczości Witkacego i Conrada. Studium porównawcze” oraz albumu „Szczecińska Witkacjana”. W 1999 roku była koordynatorem projektu „Szczecińska Witkacjana”. Obecnie pracuje nad monografią poświęconą bohaterom dramatów Witkacego: „Wśród Witkacoidów. W świecie tekstów, w świecie mitów”.

„Kann Witkacys Konzept der „Reinen Form“ noch immer als Ausgangspunkt des künstlerischen Impulses fungieren?”

Vortrag mit Diskussion über die theoretischen Schriften von Witkacy.
Dr hab. Marta Skwara

Marta Skwara ist Leiterin der Fakultät für Komparatistik am Institut für Polonistik und Kulturwissenschaft der Universität Stettin. Sie gilt als Expertin für die Werke von Stanisław Ignacy Witkiewicz und beschäftigt sich insbesondere mit seiner weltweiten Re-

zeptionsgeschichte. Zudem verfasste sie die Publikationen „Motywy szaleństwa w twórczości Witkacego i Conrada. Studium porównawcze” (Motive des Wahns im Schaffen von Witkacy und Conrad. Ein Vergleich) und „Szczecińska Witkacjana” (Witkacy's Stettin) und agierte 1999 als Koordinatorin für das gleichnamige Projekt. Zurzeit arbeitet sie an einer Monographie über die Helden der Witkacyschen Dramen: „Wśród Witkacoidów. W świecie tekstów, w świecie mitów” (Unter Witkacoiden. In der Welt des Textes, in der Welt der Mythen).

„Can Witkacy's concept of „Pure Form“ still function as a starting point for an artistic research?”

Lecture and discussion on Witkacy's theoretical work
Dr hab. Marta Skwara

Marta Skwara is head of the faculty of comparative literature on the department of Polish studies and cultural analysis at the Szczecin University. She is an expert on the work of Stanisław Ignacy Witkiewicz, researches primarily his worldwide reception and is author of the books „Motywy szaleństwa w twórczości Witkacego i Conrada. Studium porównawcze” (Motives of madness in the work of Witkacy and Conrad. A comparative study) and „Szczecińska Witkacjana” (Witkacy's Szczecin). In 1999 she was the coordinator of the project of the same name. Currently she is working on a monograph dedicated to the heroes of Witkacy's plays: „Wśród Witkacoidów. W świecie tekstów, w świecie mitów” (Among Witkacoids. In the world of texts, in the world of myths).

LIQUID LOFT FILMY / FILME / MOVIES

reżyseria: Mara Mattuschka, Chris Haring

Legal Errorist (2005)

Performance o transformacji zmienia swoje medium i napotyka kamerę, która gra muzykę taneczną – pod sekretnym okiem pokoju, który wygina się w jej takt. „Legal Errorist jest stworzeniem, które nie może przestać upadać.

Eine Performance der Transformation wechselt das Medium und begegnet einer Kamera, die zum Tanz aufspielt – unter den lauernden Augen eines sich mitkrümmenden Raums. Der „Legal Errorist ist nun ein Wesen, das nicht aufhören kann, abzustürzen.

A performance of transformation changes its medium and encounters a camera, which plays dance music – under the secret eye of a room that bends and twists along with it. The „Legal Errorist“ is a creature that cannot stop crashing.

Running Sushi (2008)

Film składa się z dialogu dwojga ludzi. Steffi i Johnny znajdują się w restauracji Running Sushi. Już podczas ich pierwszego spotkania eksploduje równoległy świat niewypowiedzianych myśli i uczuć.

Ein Dialog- Stück für zwei Akteure. Steffi und Johnny besuchen ein Running Sushi Restaurant. Schon während der ersten Unterhaltung explodiert eine performative Parallelwelt der unausgesprochenen Gedanken und Gefühle..

A film made up of a dialog between two people. Steffi and Johnny are in a running sushi restaurant. The first conversation soon explodes into a performative parallel world of unspoken thoughts and emotions.

Burning Palace (2009)

Gra pięciu osób usidlonych w erotycznym związku to bardziej pozór niż rzeczywistość: pornograficzne pozy mogą być interpretowane jako seksualne tylko po cieniach jakie rzucają. W żarzącym się blasku widzimy pięcioro protagonistów rozgrzewających się na noc w hotelu „Burning Palace”.

The game of five figures ensnared in erotic innuendos is more appearance than reality: the pornographic poses can be interpreted as sexual simply by the shadows they cast. In the glowing light there are five protagonists warming up for a night in the “Burning Palace” Hotel.

Das Spiel von fünf Figuren, verstrickt in erotischem Innuendo, mehr Schein als Sein: Die pornographischen Posen sind lediglich in ihrem Schattenwurf sexuell interpretierbar. Im gleißenden Licht: fünf ProtagonistInnen, die sich aufwärmen für eine Nacht im Hotel „Burning Palace“.

Podczas Spotkań Teatralnych OKNO artyści Teatru Porywacze Ciał poprowadzą specjalistyczne warsztaty prezentujące ich autorskie metody pracy.

„Running sushi” Liquid Loft (Austria)

Wgląd w filozofię zen z rodziny mangi. Przedstawienie sekwencyjne. Liquid Loft poszukuje na scenie drogi samuraja, praktykuje Feng Shui w cyberprzestrzeni, a skok wwyż przez pączki zmienia w klasyczne Pas de Deux. „Running Sushi” nie jest opowiadane w sposób linearny. Scenariusz jest podzielony na różne części, przy czym wybór i ustalenie kolejności 12 scen należy do widzów, jak w restauracji „running sushi”, gdzie goście wybierają dania z przesuwaną się przed nimi taśmą. Dzięki temu systemowi publiczność za każdym razem tworzy nowy scenariusz, ale efekt „pulp fiction” zostaje, formując w umysłach widzów historię, niezależnie od kolejności scen. Termin „superflat” („superpaski”), stworzony w Japonii przez Takashiego Murakami, opisuje mangę nie tylko jako medium komunikacji, lecz również wykorzystuje ją do analizy konceptualnie spłaszczonych społeczeństwa post-postmodernizmu – to właśnie pojęcie stanowi inspirację dla sekwencyjnego performance’u. Choreografia w wykonaniu austriackich artystów przypomina animację i komiks, a rzeczywistość sprowadzona jest do płaskiego obrazu zdewaluowanych relacji międzyludzkich.

Zespół Liquid Loft został założony w 2004 roku przez austriackiego choreografa Chrisa Haringa we współpracy z wieloma artystami różnych dziedzin, m.in. z muzykiem Andreasem Bergerem, dramaturgiem Thomasem Jelinkiem, tancerką Stephanie Cumming, artystką konceptualną Katheriną Zakravsky. Grupa prezentowała swoje przedstawienia w wielu miejscach na świecie t.j. Palais des Beaux Arts/Bruksela, Rencontres Choréographiques/Paryż, Southbank Center/Londyn, Mousonturm/Frankfurt, Susann Dellal Center/Tel Aviv, Tanzquartier Vienna, Trafo/ Budapeszt, Biennale di Venezia, The Place/Londyn, ImPulsTanz International Dance Festival Vienna, LaVilette/ Paryż, Biennale de la Danse/Lion, Kampnagel/ Hamburg, Mumok Vienna. W roku 2007 zdobyli nagrodę Złotego Lwa na Biennale Sztuki w Wenecji za przedstawienie „Posing Project B - The Art of Seduction”.

Teatr Liquid Loft stworzył własne formy poszukiwań i improwizacji w oparciu o taniec współczesny w kontekście innych dziedzin sztuki (m.in. sztuki wizualne). Wypracowana przez nich metoda pracy z akustyką przestrzeni scenicznej jest wyznacznikiem oryginalnego stylu Liquid Loft.

Reżyseria, koncept, choreografia: Chris Haring
Taniec, choreografia: Stephanie Cumming, Johnny Schoofs
Reżyseria dźwięku: Glim / Andreas Berger
Dramaturgia, reżyseria światła: Thomas Jelinek
Scenografia: Annja Krautgasser
Komiks: Bert Könighofer
Produkcja: Marlies Pucher

„Running sushi” Liquid Loft (Österreich)

Einblick in die Philosophie des Zen aus einer Mangafamilie. Sequenziales Spektakel. Liquid Loft ist auf der Suche nach einem Samuraiweg auf der Bühne, übt Feng-Shui im Cyberspace und ein Hochsprung durch Ess-Stäbchen führt die Performer in eine klassische Pas de Deux. „Running Sushi” ist nicht linear erzählt. Dieses Drehbuch ist in verschiedene Teile geteilt, wobei die Auswahl und Reihenfolge der 12 Szenen den Zuschauern überlassen wird – ganz wie in einem Running-Sushi-Restaurant, wo die Gäste aus wechselnden Gerichten auf einem Band wählen. Mit diesem System schafft das Publikum jedes Mal ein neues Szenario, aber der „Pulp Fiction“-Effekt bleibt und in den Köpfen der Zuschauer verdichten sich die Szenen unabhängig von ihrer Reihenfolge zu einer Geschichte. Der Begriff „superflat” wurde in Japan von Takashi Murakami geprägt und beschreibt nicht nur den Manga als Medium der Kommunikation, sondern benutzt ihn auch, um die konzeptionell abgeflachte post-postmoderne Gesellschaft zu analysieren. Eine Inspiration für das Konzept der sequentiellen Performance. Die von den österreichischen Künstlern erarbeitete Choreographie erinnert an Animation und Comics und die Realität wird zu einem flachen Bild von abgewerteten Beziehungen reduziert.

Die Gruppe Liquid Loft wurde 2004 von dem österreichischen Choreografen Chris Haring gegründet und basiert auf der Zusammenarbeit vieler Künstler aus verschiedenen Bereichen, u.a. Musiker Andreas Berger, Dramaturg Thomas Jelinek, Tänzerin Stephanie Cumming und Konzeptkünstlerin Katherine Zakravsky. Die Gruppe spielte ihren Produktionen bereits an vielen Orten der Welt: Palais des Beaux-Arts / Brüssel, Rencontres Choréographiques / Paris, Southbank Center / City of London, Mousonturm / Frankfurt am Main, Susann Dellal Center / Tel Aviv, Tanzquartier Wien, Trafo / Budapest, der Biennale di Venezia, The Place / London, ImPulsTanz Vienna International Dance Festival, LaVilette / Paris, Biennale de la Danse / Lion, Kampnagel / Hamburg, MUMOK Wien etc. Im Jahre 2007 wurden sie mit dem Goldenen Löwen Preia bei der Biennale in Venedig für das Stück „Posing Project B - The Art of Seduction” ausgezeichnet.

Das Liquid Loft Theater entwickelt seine eigene Form der Forschung und Improvisation aus dem Zusammenspiel von zeitgenössischem Tanz und anderen Künsten (einschließlich der bildenden Künsten) Die entwickelten Arbeitsmethoden mit der Akustik des Bühnenraums umzugehen, bestimmen den originären Stil von Liquid Loft.

Regie, Konzept, Choreografie: Chris Haring
Tanz, Choreografie: Stephanie Cumming, Johnny Schoofs
Ton-Regie: Glim / Andreas Berger
Dramaturg, Licht-Regie: Thomas Jelinek
Bühne: Annja Krautgasser
Comics: Bert Könighofer
Produktion: Marlies Pucher

„Running sushi” Liquid Loft (Austria)

The glance into the Zen philosophy of a Manga household. A sequential performance. Inspired by this thought, Liquid Loft is searching for the way of the samurai on stage, Feng Shui is exercised in cyberspace and chopstick high-jumping carries the performers to the classical Pas de Deux. „Running sushi” does not have a clear, predetermined narrative structure – the performance consists of 12 different scenes which can be presented everytime in a different order, just as the small bits of sushi on the conveyers in Japanese restaurants. Thanks to this system the audience creates each time a new scenario, yet the „pulp fiction” effect remains, forming a story in the spectators minds regardless the order of the scenes. The term „superflat”, coined in Japan mainly by Takashi Murakami, describes not only the comic or Manga as a form of communication, but also characterizes it as a conceptually flattening society of the post-post modern - it is precisely this term that inspired a sequential performance. The choreography of the Austrian artists recalls animation and comic-art. The reality of those images is one of devaluated interpersonal relationship.

Liquid Loft was formed in 2004 by Austrian choreographer Chris Haring in collaboration with different artists such as musician Andreas Berger, dramaturgical assistant Thomas Jelinek, dancer Stephanie Cumming, concept artist Katherine Zakravsky, a.o. The performances have been shown on international scale at Palais des Beaux Arts/Brussels, Rencontres Choréographiques/Paris, Southbank Center/London, Mousonturm/Frankfurt, Susann Dellal Center/Tel Aviv, Tanzquartier Vienna, Trafo/Budapest, Biennale di Venezia, The Place/London, ImPulsTanz International Dance Festival Vienna, LaVilette/ Paris, Biennale de la Danse/Lyon, Kampnagel/ Hamburg, Mumok Vienna a.o. In 2007 Liquid Loft won the Grand Prix on the Biennale in Venice with the performance „Posing Project B - The Art of Seduction”.

Liquid Loft created its own development and improvisation forms and is mainly interested in contemporary dance in context with other contemporary art genres (a.o. visual arts). The current method of working with acoustic stage spaces can be read as a personal style of Liquid Loft.

Direction, Concept, Choreography: Chris Haring
Dance, choreography: Stephanie Cumming, Johnny Schoofs
Sound direction: Glim / Andreas Berger
Dramatic adviser, lights director: Thomas Jelinek
Scenography: Annja Krautgasser
Comics: Bert Könighofer
Production: Marlies Pucher

Fot. Chris Haring

„Woyzeck“

Boris Nikitin (Niemcy)

Punktowe światła rozpraszają się na podłodze sceny, maszyna do robienia dymu pracuje cicho w kącie, kable i mikrofony zwisają z sufitu. „Woyzeck“ zamienia scenę w radiowe laboratorium – wszystko, co wydarza się w jego wnętrzu zostaje przekształcone w strumień dźwięku i jest transmitowane w eter. Inscenizacja Borisa Nikitina zadaje pytanie o przestrzeń teatralną jako przestrzeń praw - bada jurydyczne kody i reguły zachowań, które ją przenikają i w ukryty sposób wpływają na estetyczny odbiór sztuki. Sztuka Buchnera stanowi tu jedynie punkt wyjścia, a aktor jako postać jest zaledwie szkicem głównego bohatera, będąc jednocześnie moderatorem przedstawienia. Inscenizacja destyluje pytanie, które Woyzeck wykrzykuje w centralnym miejscu dramatu: „Co jest tym, co mówi?!“, lecz odnosi je bezpośrednio do stojącego w centrum performerera oraz do widzów, którzy w trakcie otwartej dyskusji mogą wyrazić swoje zdanie, krytykę czy komentarz. Wszystkie głosy wypowiedziane w pomieszczeniu stają się częścią składową spektaklu, który stawia pytanie o własność duchową powstającego w ten sposób tekstu.

„Woyzeck“ powstał w 2007 roku w ramach projektu „Teatr i Nauka“. W 2008 roku zdobył nagrodę jury na festiwalu «100Grad» w Berlinie. Pokazywany był także na „Körper Studio Junge Regie“ w Thalia Theater w Hamburgu, na „Instant Festival“ w Hildesheim, na festiwalu „unithea“ we Frankfurcie nad Odrą oraz na festiwalu „perfectperformance“ w Kulturhuset w Sztokholmie.

Boris Nikitin pochodzi z Bazylei. W latach 2001-2002 pracował w Volksbühne przy Rosa-Luxemburg-Platz w Berlinie jak stały asystent reżysera, następnie studiował teatrologię stosowaną w Gießen, gdzie organizował Międzynarodowy Festiwal „Diskurs“. Nikitin pracował tam także nad różnymi scenicznymi projektami, m.in. „quality time“ (2007) we współpracy z reżyserem Janem Ritsemą. Jego przedstawienie dyplomowe „F jak faszystwo“ (za Orsonem Wellesem). Wieczór autorstwa i z Malte Scholz“ było wystawione na festiwalu PLATEAUX we Frankfurcie. Boris Nikitin pracuje również jako kurator różnych festiwali oraz teatrów.

Idea, scenariusz i reżyseria: Boris Nikitin

Występuje: Malte Scholz

Dźwięk: Matthias Meppelink

transkultura

Podczas Spotkań Teatralnych OKNO artyści z grupy Borisa Nikitina poprowadzą specjalistyczne warsztaty prezentujące ich autorskie metody pracy.

„Woyzeck“

Boris Nikitin (Deutschland)

Scheinwerfer liegen verstreut auf dem Boden, eine Nebelmaschine spritzt leise vor sich hin, Kabel und Mikrofone hängen von der Decke. „Woyzeck“ verwandelt den Theaterraum in ein Radio-Labor: alles, was sich darin abspielt, wird in einen Live-Stream eingespeist. Zuhörer zuhause vor den Computern können sich das Stück als experimentelles Live-Hörspiel anhören. Die Inszenierung „Woyzeck“ stellt die Frage nach dem Theateraum als Rechtsraum. Mit dem Buchner-Fragment als Folie untersucht das Stück die juristischen Codes und Verhaltensregeln, die den Theateraum durchweben und die implizit auf die ästhetische Wahrnehmung einer Aufführung einwirken. Als Paradigma und Schnittpunkt dieser beiden juristischen Funktionen – Zurechnungsfähigkeit und geistiges Eigentum – extrahiert die Inszenierung eine Frage, die „Woyzeck“ in dem Drama an einer zentralen Stelle ausruft: „was spricht da?“. „Woyzeck“ verhandelt diese Frage nicht nur als eine stückinterne Frage, sondern bezieht sie direkt sowohl auf den im Mittelpunkt stehenden Performer, der diese Frage auf der Bühne formuliert als auch auf die Zuschauer, die in einer in das Stück integrierten Publikumsdiskussion ihre Meinung, Kritik und Kommentare zu dem Stück kundtun. Besonderes Gewicht hat dabei das besondere tontechnische Bühnendispositiv. Indem es sämtliche sich im Raum artikulierenden Stimmen – seien es die Zuschauer oder der Performer – aneignet und zum Bestandteil der Aufführung macht, wird die Frage des geistigen Eigentums des dabei entstehenden Textes zur Disposition gestellt

Die Inszenierung „Woyzeck“ entstand 2007 in Giessen im Rahmen des Projektes „Theater und Wissenschaft“. Woyzeck wurde 2008 beim Festival „100Grad“ in Berlin aufgeführt und gewann den Jury-Preis. Ausserdem Aufführungen beim „Körper Studio Junge Regie“ am Thalia Theater in Hamburg, beim „Instant Festival“ in Hildesheim, beim Festival „unithea“ in Frankfurt/Oder sowie beim Festival „perfectperformance“ am Kulturhuset in Stockholm.

Boris Nikitin wurde 1979 in Basel geboren. Er arbeitete 2001/02 am Prater der Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz Berlin als fester Regieassistent und studierte anschließend Angewandte Theaterwissenschaft in Gießen, wo er das internationale Festival diskurs organisierte. Nikitin entwickelte dort auch verschiedene szenische Projekte, wie „quality time“ 2007 gemeinsam mit dem Regisseur Jan Ritsema. 2007 entstand ebenso die Performance „Woyzeck“, mit der er beim Festival 100° in Berlin den 1. Preis der Jury gewann. „F wie Fälschung (nach Orson Welles). Ein Abend von und mit Malte Scholz“, seine Diplominszenierung, war auch beim Festival PLATEAUX in Frankfurt zu sehen. Boris Nikitin ist auch als Kurator für Festivals und Theaterhäuser tätig.

Idee, Bühne und Regie: Boris Nikitin

Performance: Malte Scholz

Ton: Matthias Meppelink

transkultura

Während der Theater Begegnungen OKNO werden Künstler aus der Gruppe von Boris Nikitin spezialisierte Workshops zu ihren Arbeitsmethoden durchführen.

„Woyzeck“

Boris Nikitin (Germany)

Spotlights scatter on the floor of the stage; a fog machine works quietly in the corner, cables and microphones hang from the ceiling. „Woyzeck“ turns the scene into a radio laboratory - everything what happens on it is transformed into a stream of sound and is transmitted in the air. The staging of „Woyzeck“ raises the question of theatre space as a legal space - it examines the juridical codes and acting rules, that blow through and influence the aesthetic perception of a performance. Buchner's play is only a starting point, the actor is only a draft of the principal character and a moderator of the performance at the same time. The staging raises the question shouted by Woyzeck in the middle of the play: „what speaks there?“. The question is directed towards the performer standing in the middle of the stage and the audience. The spectators can express their views and comments during an open discussion. Everything that is articulated in the room becomes a part of the performance, that puts in question the intellectual property of the resulted text. „Woyzeck“ is a mixture of crude lecture-performance and experimental radio show.

„Woyzeck“ was created in 2007 in Giessen under the project „Theatre and Science.“ The performance won the Jury Prize in 2008 at the Festival „100 Degrees“ in Berlin. It was also performed at the „Körper's Young Director's Studio“ at the Thalia Theatre in Hamburg, the „Instant“ Festival in Hildesheim, the Festival „unithea“ in Frankfurt/Oder and the festival „perfect performance“ at Kulturhuset in Stockholm.

Boris Nikitin was born in Basel. In the years 2001/02 he worked at the Prater Scene, of the Volksbühne Theatre in Berlin as a permanent assistant director and then studied Theatre Studies at Giessen, where he organised the International Festival „Discourse“. Nikitin developed there various theatrical projects, such as „quality time“ (2007), together with the director Jan Ritsema. His diploma presentation „F for Fake (after Orson Welles). An evening with and by Malte Scholz, „ was also shown at the festival PLATEAUX in Frankfurt. Boris Nikitin also works as a curator at festivals and theatres.

Idea, Scenography, Director: Boris Nikitin

Performance: Malte Scholz

Sound: Matthias Meppelink

transkultura

During the Theatrical Encounters OKNO artists from Boris Nikitin's group will hold specialized workshops presenting their methods of work.

„More Heart Core!”

Teatr Porywacze Ciał (Poznań)

Teatr Porywacze Ciał to jedna z najważniejszych niezależnych grup teatralnych w Polsce. W swoich autorskich spektaklach twórcy tego zespołu mierzą się z mitami pop kultury, kąpią z nich, przedrzeźniają je, a jednocześnie pokazują jak dalece są przez nie ukształtowani. Z dużą swobodą poruszają się we współczesnej przestrzeni kulturowej, cytują, komentują, przetwarzają obrazy i wątki zaczerpnięte z innych dziedzin sztuki. W swoich spektaklach testują różne formy i konwencje teatralne, wykorzystują stylistykę wodewilu, kabaretu, happeningu i sztuki performance, balansują między bezpośredniością psychodramy a dystansem metafory. Przedstawienia Porywacze Ciał są wypowiedziami autonomicznymi, totalnymi. Twórcy nie interpretują literatury, lecz posługują się własnym tekstem, a także odpowiednio wkomponowanym w strukturę spektaklu cytatem literackim, filmowym, muzycznym. Powstały efekt jest wynikiem ich obserwacji, potrzeb, doświadczeń – komentarzem do otaczającej ich rzeczywistości i próbą zadawania pytań o skompromitowaną, zachwianą tożsamość współczesnego człowieka. [...] *bezkompromisowi i nie pozbawieni beczelności, chwilami wręcz obrzydliwi, aktorzy Teatru Porywacze Ciał, proponując mocny, ostry, dynamiczny, szalenie przewrotny i żywiołowy performance „More Heart Core!”, wgrzyżający się niemalże obsesyjnie, i nie bez bólu, ale i oczyszczenia, w nasze mózgi i serca* (Wiesław Kowalski „Art Papier”). Spektakl „More Heart Core!” został uznany przez publiczność i krytykę za najciekawsze wydarzenie festiwalu MALTA 2009.

Scenariusz, reżyseria oraz wszystko, co zobaczysz i usłyszysz:

Katarzyna Pawłowska i Maciej Adamczyk.

transkultura

„More Heart Core!”

Theater „Die Körperreißer“ (Poznań)

Das Theater „Die Körperreißer“ ist eine der wichtigsten unabhängigen freien Theatergruppen in Polen. In ihrem Autorentheater misst sich die Gruppe mit den Mythen der Pop-Kultur, macht sich über diese lustig, öffnet sie nach und zeigt auf der anderen Seite, in wie weit sie bereits von ihnen beeinflusst wurde. Ihre Mitglieder bewegen sich mit großer Freiheit im heutigen kulturellen Raum. Sie zitieren, kommentieren und bearbeiten die Bilder und Themen, die sie aus anderen Künsten herauskristallisieren. Ihre Vorstellungen beinhalten eine Kombination verschiedener Theaterformen und Konventionen. Sie nutzen Elemente aus Vaudeville, Cabaret, Happening und Performance-Kunst und sie balancieren zwischen der Unmittelbarkeit des Psychodramas und der Distanz der Metapher. Die Vorstellungen der „Körperreißer“ sind totale autonome Aussagen. Die Künstler interpretieren keine fremde Literatur, sondern nutzen Auszüge für ihr eigenes Skript in Form von Literatur- Film- und Musikzitat, welche in die Struktur des Spektakels eingebaut werden. Das daraus resultierende Ergebnis ist ein Resümee ihrer Beobachtungen, Bedürfnisse, Erfahrungen - ein Kommentar zur Realität und der Versuch Fragen zur diskreditierten und geschüttelten Identität des gegenwärtigen Menschen zu stellen. [...] *Kompromisslos, nicht ohne Frechheiten und manchmal sogar ekelhaft. Die Schauspieler des Theaters Körperreißen schaffen mit „Mehr Heart Core“ ein starkes, scharfes und dynamisches Stück, das sich in Hirn und Herz einbrennt, nicht ohne Schmerzen, aber auch nicht ohne Aufreinigung* (Wiesław Kowalski „Art Papier”). „More Heart Core!” wurde von den Kritikern und vom Publikum als das „aufregendste Ereignis“ des MALTA-Festivals 2009 bezeichnet.

Buch, Regie und alles was Sie sehen und hören werde:

Katarzyna Pawłowska und Maciej Adamczyk.

transkultura

Während der Theatral Encounters OKNO werden Künstler aus der Gruppe „Körperreißer“ spezialisierte Workshops zu ihren Arbeitsmethoden durchführen.

„More Heart Core!”

Body Snatchers Theatre (Poznań)

The Body Snatchers Theatre is one of the most important independent theatregroups in Poland. Their author's theatre measures itself with the myths of pop-culture, mocks at them, apes them, but on the other hand shows how much we are influenced by them. They easily move within the modern cultural universe, they quote, comment, convert images and threads taken from different fields of art. In their performances they test different theatrical forms and conventions, use the stylistics of vaudeville, cabaret, happening and performance, balance between the directness of psychodrama and the distance of metaphor. The performances of the Bodysnatchers Theatre are autonomous and complete statements. The Theatre does not interpret literature, but rather uses its own texts and the literary, film or musical quotations incorporated adequately into the structure of performance. The effect that emerges is a result of their observations, needs, experiences - a commentary to the surrounding reality and an effort to ask about the corrupted, unbalanced identity of the modern human. (...) *uncompromising and not without impertinence, at moments even disgusting, actors of the Body Snatchers Theatre propose a strong, , dynamic, double edged and vivid performance „More Heart Core!”*. The show bites into our brains and hearts almost obsessively, painfully but providing purgation (Wiesław Kowalski „Art Papier”). „More Heart Core!” was acclaimed the most exciting event of the 2009 MALTA-Festival by the audience and jury.

Text , direction and everything what you will see and hear:

Katarzyna Pawłowska and Maciej Adamczyk.

transkultura

During the Theatrical Encounters OKNO artists from the Body Snatchers group will hold specialised workshops presenting their methods of work.

„Czerwona trawa”

Teatr Dada von Bzdülów (Gdańsk)

Teatr Dada von Bzdülów założony został w 1993 roku w Gdańsku przez choreografa i reżysera - Leszka Bzdyla oraz tancerkę i choreografkę - Katarzynę Chmielewską, absolwentkę Gdańskiej Szkoły Baletowej i Szkoły Tańca Współczesnego w Brukseli. Jest to niezależna grupa profesjonalnych tancerzy i aktorów realizujących poszczególne spektakle w kooperacji z instytucjami kultury i stowarzyszeniami. Dada von Bzdülów działa na przecięciu tańca i teatru, łącząc elementy aktorstwa i tanecznej ekspresji. Przedstawienia wynikają z tradycji teatralnej, jednak podstawowym językiem przekazu jest szeroko rozumiany taniec współczesny.

„Czerwona trawa” Teatru Dada von Bzdülów to trzecia próba zmierzenia się z prozą Borisa Viana, duchowego patrona tego teatru. Tancerze Dady tańcząc w charakterystycznej dla teatru scenerii - naświetlenie scen kolorowym światłem, obecność nietypowych rekwizytów (tym razem były to podłużne zielone termofory wypełnione wodą i fryzjerskie suszarki na stojaku), świetna pulsacyjna muzyka (Mikołaj Trzaska) - przenieśli motywy z twórczości Viana na język tańca (...) Intrygujące wykonanie (połączenie różnych sekwencji tanecznych, solowych i w duetach) i taniec umiejętnie wkomponowanej do teatru Leszka Bzdyla debutantki, Tatiany Kamienieckiej, dało efekt w postaci ciekawego, bliskiego prozie Viana spektaklu, pełnego zaskakujących zwrotów akcji i nowatorskiego potraktowania tematów miłości, młodości, życia, czy śmierci. (Łukasz Rudziński, Trójmiasto.pl)

Choreografia i wykonanie: Katarzyna Chmielewska, Tatiana Kamieniecka, Ula Zerek, Leszek Bzdyl, Radek Hewelt

Muzyka: Mikołaj Trzaska

Scenografia: Maciej Chojnacki

Video: Kamila Chomicz

W sekwencji video: Cezary Rybiński

Reżyseria światel: Michał Kołodziej

Produkcja: Teatr Wybrzeże, Gdańsk, Stowarzyszenie Teatr Dada von Bzdülów

transkultura

Podczas Spotkań Teatralnych OKNO artyści Teatru Dada von Bzdülów poprowadzą specjalistyczne warsztaty prezentujące ich autorskie metody pracy.

„Das Rote Grass”

Theater Dada von Bzdülów (Gdańsk)

„Dada” wurde 1993 in Danzig von dem Choreographen und Regisseur Leszek Bzdyla zusammen mit der Tänzerin und Choreografin Katarzyna Chmielewska gegründet. Katarzyna Chmielewska hat die Danziger Ballet Schule und die Schule des Zeitgenössischen Tanzes in Brüssel absolviert. „Dada” ist eine unabhängige Gruppe von professionellen Tänzern und Schauspielern, die Ihre Projekte in Zusammenarbeit mit kulturellen Institutionen und Verbänden realisiert. Dada von Bzdülów arbeitet an der Grenze zwischen Theater und Tanz und verbindet Elemente von Schauspielerei und tänzerischem Ausdruck. Die Vorstellungen stammen vom traditionellen Theater, jedoch ist die grundlegende Kommunikationssprache der breit verstandene zeitgenössische Tanz.

„Das Rote Grass” von Theater Dada von Bzdülów ist der dritte Versuch sich der Prosa von Boris Vian, dem geistigen Schirmherren des Theaters, zu nähern. Dada Tänzer tanzen auf einer, für das Theater typischen, Szenerie. Die Bühne ist mir farbigen Licht beleuchtet, es existieren ungewöhnliche Requisiten (mit Wasser ausgefüllten grünen Flaschen, Haartrockner auf einem Ständer), ausseggewöhnlich impulsive Musik (Mikołaj Trzaska) - Sie haben Motive aus den Werken von Vian in Tanz übersetzt(...) Die faszinierende Ausführung (eine Kombination aus Solo und Duettpassagen) des Tanzes von Debütantin Tatiana Kamieniecka hat sich geschickt in das Theater von Leszek Bzdyl eingefügt. Das Ergebnis ist ein interessantes Spektakel, das sich nah an Vian's Prosa bewegt die voll überraschenden Wendungen und innovativen Auseinandersetzungen mit Liebe, Jugend, Leben und Tod ist. (Łukasz Rudziński, Trójmiasto.pl)

Choreographie und Besetzung: Katarzyna Chmielewska, Tatiana Kamieniecka, Ula Zerek, Leszek Bzdyl, Radek Hewelt

Musik: Mikołaj Trzaska

Bühne: Maciej Chojnacki

Video: Kamila Chomicz

In der Videosequenz: Cezary Rybiński

Licht-Regie Michał Kołodziej

Produktion: Teatr Wybrzeże, Gdańsk, Stowarzyszenie Teatr Dada von Bzdülów

transkultura

Während der Theater Begegnungen OKNO werden Künstler aus der Gruppe Dada von Bzdülów spezialisierte Workshops zu ihren Arbeitsmethoden durchführen.

„Red Grass“

Dada von Bzdülów Theatre (Gdańsk)

Dada von Bzdülów was founded in 1993 in Gdansk by the choreographer and director - Leszek Bzdyl and the dancer and choreographer - Katarzyna Chmielewska, a graduate of the Gdańsk School of Ballet and the Contemporary Dance School in Brussels. It is an independent group of professional dancers and actors producing individual performances in cooperation with cultural institutions and associations. Dada von Bzdülów operates on the edge between dance and theatre, combining elements of acting and dance expression. The performances originate from the theatrical tradition, but the main language of communication is the widely understood contemporary dance.

The „Red Grass” by Theatre Dada von Bzdülów is the third attempt to cope with the prose of Boris Vian, the spiritual patron of the theatre. Dada dancers perform in a typical for the theatre setting - the scene illuminated with colored lights, the presence of unusual props (this time there were long green bottles filled with water and a hairdressing dryers on a stand), great pulsative music (Mikołaj Trzaska) - they converted themes from the work of Vian into dance (...) The intriguing performance (a combination of different dancing sequences, solos and duets), and the dance of the newcomer Tatiana Kamieniecka, skillfully incorporated in the Leszek Bzdyl's Theatre, resulted in the form of an interesting performance, close to the prose of Boris Vian, full of surprising twists and the innovative treatment of themes of love, youth, life or death. (Łukasz Rudziński, Trójmiasto.pl)

Choreography and cast: Katarzyna Chmielewska, Tatiana Kamieniecka, Ula Zerek, Leszek Bzdyl, Radek Hewelt

Music: Mikołaj Trzaska

Scenography: Maciej Chojnacki

Video: Kamila Chomicz

In the video sequence: Cezary Rybiński

Lights direction: Michał Kołodziej

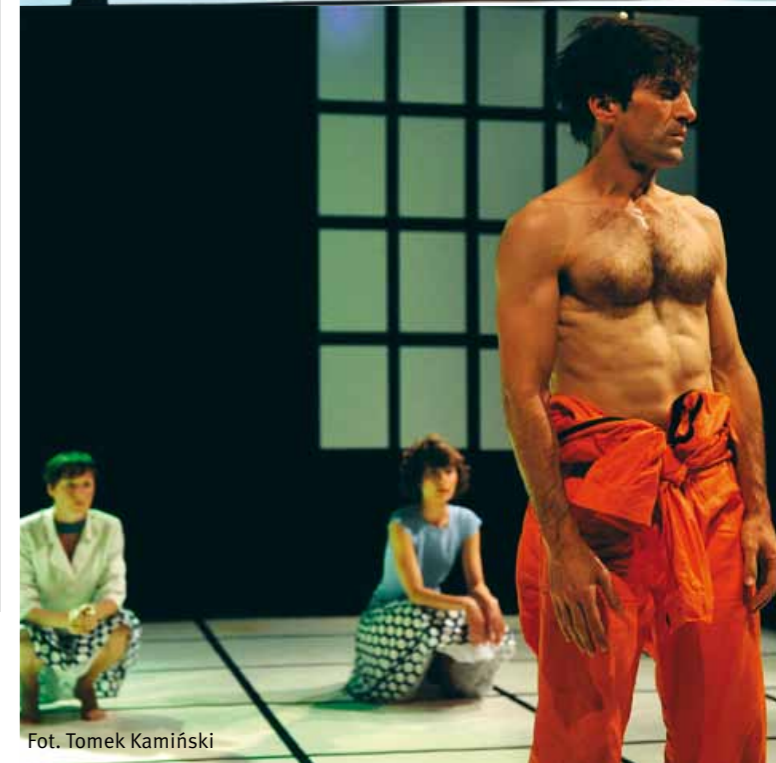
Production: Wybrzeże Theatre, Gdańsk, Theatre Dada von Bzdülów Association

transkultura

During the Theatrical Encounters OKNO artists from the Dada von Bzdülów group will hold specialised workshops presenting their methods of work.

Fot. Tomek Kamiński

Fot. Tomek Kamiński

koncert

Kimmo Pohjonen (Finlandia)

Kimmo Pohjonen - **akordeon, głos**
oraz
Heikki Iso-Ahola - **reżyseria dźwięku**
Ari „Valo” Virtanen - **reżyseria światła**

Wizjoner akordeonu, łączący grę, głos, dźwięk surround i eksperymenty świetlne. Korzenie jego poszukiwań obejmują wszystkie formy muzyki akordeonowej m.in. folk, muzykę klasyczną, eksperymentalną, teatralną. Decydujący wpływ na kształtowanie jego osobowości artystycznej wywarły studia na postępowej i innowacyjnej Sibelius Academy na wydziale muzyki folkowej. Każdy jego występ to unikalne, zaskakujące i niezwykle energetyczne widowisko na pograniczu koncertu i performance'u.

Kimmo Pohjonen regularnie koncertuje na całym świecie. Jest zaangażowany również w liczne projekty muzyczne. W ramach zespołu KTU współpracuje z Teksańczykami - Patem Mastoletto i Treyem Gunnem z King Crimson. Z geniuszem samplowania, Samuli Kosminenem, znanym z islandzkiego zespołu MuM, tworzy projekt Kluster (album wydany w 2002 roku). W ramach projektu Uniko zespół Kronos Quartet wykonywał muzykę skomponowaną przez Pohjonesa i Kosminena. Wspólny album dokumentujący projekt zostanie wydany jeszcze w 2009 roku. Kimmo Pohjonen współpracował również z artystami, designerami i VJ-ami (Maritą Liulią, Antti Kuivalainen), tancerzami i choreografami (Lisą Torun w 2005 roku, Tero Saarinen i Carolyn Carlson w 2006 roku). Komponuje także muzykę filmową.

Konzert

Kimmo Pohjonen (Finland)

Kimmo Pohjonen - **Akkordeon, Stimme**
auch
Heikki Iso-Ahola - **Ton-Regie**
Ari „Valo” Virtanen - **Licht-Regie**

Der finnische Visionär am Akkordeon, Kimmo Pohjonen, verbindet Spiel, Stimme, Surroundsound und Lichtexperimente. Seine Wurzeln liegen in verschiedenen Arten von Akkordeonmusik, wie z.B. dem Folk, der klassischen und der experimentellen Musik und auch der Theatermusik. Einen entscheidenden Einfluss auf seine künstlerische Persönlichkeit hatten seine Studien an der fortschrittlichen und innovativen Volksmusik-Abteilung der Sibelius-Akademie. Jeder seiner Auftritte ist ein einzigartiges, packendes und ungewöhnlich energiegeladenes Erlebnis zwischen Konzert und Performance.

Concert

Kimmo Pohjonen (Finland)

Kimmo Pohjonen - **accordion, vocal**
also
Heikki Iso-Ahola - **sound direction**
Ari „Valo” Virtanen - **lights direction**

Kimmo Pohjonen is a visionary of accordion that combines accordion, voice, effects, surround sound and light show. Pohjonen's roots go back thirty years in all forms of accordion music including folk, dance, classical, rock, experimental, theatre music. His studies in the progressive and innovative Sibelius Academy Folk Music Department were a critical factor in Pohjonen's transition to the boldly creative and versatile musician / performer he is today. Each of his performances is an unique and captivating show on the edge between concert and performance.

Fot. Kalle Björklid

„Mort Aux Vaches Ekstra Extra – RADICAL COMPUTER MUSIC”

Goodiepal (Dania)

Ekscentryk i indywidualista Goodiepal należy do najbardziej oryginalnych artystów dźwiękowych w Europie. Zdefiniowanie jego twórczości jest niezwykle kłopotliwe – znaczący wpływ na jej kształt ma duński folk, ale pojawiają się tam także dziecięce melodie, delikatna cyfrowa manipulacja, jak również wszelkie dźwiękowe przedmioty, jak choćby pozytywki. Podczas koncertów artysta prowadzi słuchacza pomiędzy magicznymi mechanicznymi ptakami, a miniaturowymi modelami planet, które wprawione w ruch, ożywają na oczach widza.

Goodiepal występuje na całym świecie i prowadzi warsztaty na temat swoich niezwykłych praktyk i idei. Był wykładowcą w DIEM (Danish Institute for Electro-acoustic Music) prowadzonym przez Royal Academy of Music w Aarhus w Danii.

Spektakl muzyczny, który zaprezentuje w Szczecinie, będzie miał formę interaktywnych warsztatów połączonych z wykładem – każdy widz nauczy się podstaw tworzenia niepowtarzalnej i inteligentnej komputerowej muzyki elektronicznej według zasad Goodiepala, a także będzie miał swój bezpośredni udział w budowaniu przedstawienia.

Występują: Goodiepal i Poul Erik Veigaard

„Mort Aux Vaches Ekstra Extra – RADICAL COMPUTER MUSIC”

Goodiepal (Dänemark)

Der Exzentriker und Individualist Goodiepal gehört zu den originellsten Sound-Künstlern in Europa. Es ist sehr schwierig seine Arbeit zu definieren - eine wichtige Wirkung auf seine Musik hatte auf jeden Fall der dänische Folk, aber es fließen auch Kindermelodien, subtile digitale Manipulation, sowie verschiedene Klangobjekte ein. Während des Konzerts bringt der Künstler zudem durch magischen mechanische Vögel und Miniatur-Modelle von Planeten, die sich in Bewegung setzen, die Augen des Betrachters zum Leuchten.

Goodiepal spielt auf der ganzen Welt und bietet Workshops zu seinen ungewöhnlichen Praktiken und Ideen an. Er lehrte außerdem als Dozent an der DIEM (Dänische Institut für elektro-akustische Musik) und an der Royal Academy of Music in Aarhus, Dänemark. Das musikalische Theater, welches er uns in Stettin zeigen möchte, wird aus interaktiven Workshops bestehen, die jeweils mit Vorträgen verbunden sind. Jedem Zuschauer wird die Möglichkeit gegeben, nach den zuvor erlernten Regeln von Goodiepal eigene unnachahmliche und intelligente elektronische Musik zu erschaffen und so zum Gelingen der gesamten Aufführung beizutragen.

Besetzung: Goodiepal und Poul Erik Veigaard

„Mort Aux Vaches Ekstra Extra – RADICAL COMPUTER MUSIC”

Goodiepal (Denmark)

The eccentric and individualist Goodiepal belongs among the most original sound artists in Europe. Defining his works is extremely difficult - Danish folk had the greatest influence on his music, but there are also appearing children's melodies, subtle digital manipulation as well as any sound objects, even like musical box.

Goodiepal performs all over the world and holds workshops on the subject of his amazing practices and ideas. He used to lecture at DIEM (Danish Institute for Electro-acoustic Music) at the Royal Academy of Music in Aarhus Denmark.

The musical theatre he will be presenting in Szczecin is a workshop of interactive quality combined with a series of lectures, in which the audience will learn „Goodiepal's rules of music-making”. Each audience-member will then have the possibility of creating his own intelligent and unique set of electronic music and thus to contribute to the success of the whole performance.

Cast: Goodiepal and Poul Erik Veigaard

„ERFT” - Performance Ludomir Franczak (Słupsk)

Projekt „ERFT” dotyczy wojennych losów mojej babci - Józefy Wandy Kraus (wcześniej Franczak), z domu Filipczakówny. Babcia przed wojną była osobą niezwykle aktywną: komendantką Strzelca we Lwowie, zdolną gitarzystką i śpiewaczką, żoną Kazimierza Franczaka, pochodzącego z adwokackiej rodziny z dużymi tradycjami. Po wojnie stała się osobą raczej zamkniętą, spędzającą większość czasu w domu. Pewnego dnia w kuchni, przy zamkniętych drzwiach, opowiedziała mojemu ojcu swoje wojenne losy... Historia mojej babci jest jedną z wielu historii wojennych - jednocześnie jest historią mojej rodziny, wiąże się z jej tożsamością. Interesuje mnie sam proces „pamiętania”. Chcę się dowiedzieć, jak historyczne fakty były zapamiętywane i modyfikowane w atmosferze sekretu rodzinnego - szeptanego po kątach. Ujawnić, w jaki sposób powstaje legenda i jaki ma ona wpływ na nasze życie. Efektem projektu jest spektakl/performance/instalacja, w którym pomieszczone zostały media dźwiękowe, teatralne, wizualne i historyczne.

Ludomir Franczak

Ludomir Franczak to artysta poruszający się na wielu płaszczyznach sztuki (teatru, performance, design, grafiki, malarstwa, instalacji przestrzennej, sztuki video). W swoich działaniach stara się odnajdywać punkty odniesienia zarówno do rzeczywistości artystycznej jak i społecznej, czyniąc to w sposób przewrotny i zaskakujący. Jest współtwórcą grupy Ostatni Człowiek na Ziemi oraz Teatru Mody 3 cm. Obecnie związany jest ze słupskim Teatrem Rondo.

video: Ludomir Franczak
muzyka: Emiter

„ERFT” - Performance Ludomir Franczak (Słupsk)

Das „ERFT“ Projekt handelt vom Schicksal meiner Oma Josefa Wanda Kraus (ehem. Franczak) aus dem Hause Filipczakowny zur Zeit des Krieges. Oma war vor dem Krieg eine unglaublich aktive Person: Sie war Kommandantin der Schütze in Lvov, eine talentierte Gitarristin und Sängerin und die Frau von Kazimierz Franczak, der aus einer Familie von Rechtsanwälten mit großer Traditionen stammte. Nach dem Krieg wurde sie zu einer sehr verschlossenen Person, verbrachte die meiste Zeit zu Hause. Eines Tages erzählte sie meinem Vater, in der Küche bei geschlossener Tür, ihre ganze Kriegsgeschichte. Die Geschichte von meiner Großmutter ist eine der vielen Geschichten aus den Kriegzeiten und auch die Geschichte meiner Familie ist mit ihm verbunden. Mich interessiert der Prozess des „Erinnerns“. Ich will erfahren, wie historische Fakten als Familiengeheimnis, von dem nur heimlich erzählt werden konnte, verinnerlicht oder auch modifiziert worden sind. Ich möchte aufzeigen, wie Legenden entstehen und auf welche Weise sie unser Leben beeinflussen können. Dies soll in einem Theaterstück/Performance/Installation gezeigt werden, in welchem Sound, Video, Theater und Geschichte aufeinanderprallen.

Ludomir Franczak

Ludomir Franczak ist ein Künstler, der sich auf vielen Ebenen der Kunst bewegt (Theater, Performance, Design, Grafik, Malerei, Installation Planung, Videokunst). In seinen Arbeiten versucht er auf eine überraschende Art und Weise Gesichtspunkte zu finden, die sich auf die Realität des Künstlerischen und Sozialen richten. Er ist Mitbegründer der „Letzter Mann auf der Erde“-Gruppe, und dem „Theater der Mode 3 cm“. Derzeit ist Franczak im Rondo Theater aus Słupsk engagiert.

Video: Ludomir Franczak
Musik: Emiter

„ERFT” - Performance Ludomir Franczak (Słupsk)

The „ERFT“ Project is about what happened to my grandmother, Josefa Wanda Kraus (former Franczak), maidens name - Filipczak, during the war. Before the war my grandmother used to be a very active person: Sagittarius commandant in Lviv, gifted guitarist and singer, wife of a lawyer - Kazimierz Franczak. After the war she became a rather closed person, that spent most of her time at home. One day she told my father in the kitchen by closed doors, all her war time stories. My grandmother's history is one of many other war time histories - at the same time it's the story of my family; it involves it's identity. I am interested in the process of „remembering“ in itself. I want to learn how historical facts were remembered and modified in the secret atmosphere of the family. I want to show how legends come into being and how they can influence our life. The project shall result in a theatreplay/performance/installation in which elements of sound, theatre, video and history are combined.

Ludomir Franczak

Ludomir Franczak is an artist active in many areas of art (theatre, performance, design, graphics, painting, installation, video art). In his works he tries to find reference points to the reality of both the artistic and the social, in a double edged and surprising manner. He is the co-founder of the Last Man on Earth Group, and the Theatre of 3 cm Fashion. At the moment he is associated with the Rondo Theatre in Słupsk.

Performance, Video: Ludomir Franczak
Music: Emiter

„Pre sang real”

Sons of Liberty (Norwegia)

„Sons of Liberty” to grupa stworzona w 2003 roku przez Stinę Kajaso i Lisa Charlotte Baudouin Lie. Po studiach na Akademii Sztuk Sceniczných w Norwegii duet wypracował własne środki ekspresji w obszarze pomiędzy sztuką performance’u, a teatrem opartym na tekście. W swoich scenicznych eksperymentach artystki wykorzystują fragmenty fikcji i inspiracje komiksem, filmami i kulturą popularną.

„Pre sang real” to malowniczy obraz ułożony z punktów kulminacyjnych twojego najgorszego koszmaru, od nas dla ciebie: jesteś ścigany przez wampira i chociaż biegiesz, twoje stopy tkwią w miejscu. Nagle wpadasz do niekończącej się jamy, ściga cię klaun z zastrzonymi zębami. Nikt nie może usłyszeć twojego krzyku. Toniesz, a nie potrafisz pływać, woda wypełnia twoje gardło. Twoja matka odwraca się do ciebie, lecz nie jest twoją matką, ale mięsożerną wiedźmą na hamaku. Lis zachodzi cię od tyłu i usypia chloroformem. Spadasz z klifu i żałujesz tego. Myślisz, że znalazłeś swoje klucze, lecz kiedy się budzisz wciąż ich nie masz. To tak, jakbyś już na zawsze miał zostać w kinie. Wszystko jest zabijane przez wszystko inne, cięcie za cięciem.

Występują: Stina Kajaso i Lisa Charlotte Baudouin Lie

„Pre sang real”

Sons of Liberty (Norwegen)

„Sons of Liberty” wurde 2003 von Stine Kajaso und Lisa Charlotte Baudouin Lie gegründet. Nach ihrem Studium an der Akademie der Szenischen Künste in Norwegen entwickelten die beiden Künstlerinnen eigene Ausdrucksmittel für eine Kunst zwischen Performance und Texttheater. Als Grundlage ihrer szenischen Experimente nutzen sie Elemente von Comics, Filmen oder Popkultur.

„Pre sang real” ist ein malerisches Bild, zusammengesetzt aus den Kulminationspunkten Ihres schlimmsten Alptrahms: Sie sind getrieben von einem Vampir, und obwohl Sie rennen, bleiben Ihre Füße stehen. Plötzlich fallen Sie in eine endlose Höhle, ein Clown mit spitzen Zähnen jagt Sie. Niemand kann Ihre Schreie hören. Sie ertrinken, denn Sie können nicht schwimmen, das Wasser füllt Ihren Hals. Ihre Mutter wendet sich weg von Ihnen, aber es ist nicht Ihre Mutter, sondern eine Fleisch fressende Hexe auf einer Hängematte. Ein Fuchs kommt von hinten und betäubt Sie mit Chloroform. Sie fallen von einer Klippe. Sie denken, Sie hätten Ihre Schlüssel gefunden aber wenn Sie aufwachen sind sie nicht da. Es ist so als müssten Sie für immer im Kino bleiben. Alles wird Schnitt für Schnitt durch etwas anderes getötet.

Besetzung: Stina Kajaso und Lisa Charlotte Baudouin Lie

„Pre sang real”

Sons of Liberty (Norway)

The group „Sons of Liberty” was founded by Stine Kajaso and Lisa Charlotte Baudouin Lie in 2003. After they had finished their studies at the Academy of Scenic Arts in Norway, the duo created their own means of expression for an art that lies between performing and theatre based on text. The Basis of their scenic experiments are fragments of fiction, cartoons, movies and popculture.

„Pre sang real” is a picturesque image composed from the points of culmination of your worst nightmare, from us for you: you are being chased by a vampire, and though you run, your feet are stuck in place. Suddenly, you fall into an endless cavity, a clown chases you with pointed teeth. Nobody can hear your cries. You drown and you can not swim, the water fills your throat. Your mother turns away from you, but she is not your mother, instead a carnivorous witch on a hammock. A fox skulks to you from behind and drowns you with chloroform. You are falling off a cliff and you regret it. You think you found your keys, but when you wake up you still do not have them. It is as you were to stay in the cinema forever. Everything is killed by everything else, cut by cut.

Cast: Stina Kajaso and Lisa Charlotte Baudouin Lie

Fot. Tore Halberg

Fot. Tore Halberg

„ANIMA LIBERA”

- e-teatr tv blog

Prezentacja - Wojciech Morawski

Wojciech Morawski,

Muzyk: <http://www.myspace.com/wog>,

Blogger: <http://www.e-teatr.tv/blog/>,

Kulturoznawca.

Kilka ciał i kilka słów o tym, że internet nie jest globalnym śmietnikiem. Wszystko zawsze jest na niby i przecież, każdy wie, że najlepsi są ci aktorzy, którzy udają orgazm. Na szczęście sen z powiek. Jeszcze trochę słów o mistrzach krótkich form internetowych i przewrotności głupoty, a także czym różni się JFK od KFC.

Od kiedy tylko pamiętam, jestem królem Youtube. Przynajmniej nie oficjalnie. Nigdy nie dałem się zaskoczyć. Widziałem wszystkie filmy, nim stały się popularne i pamiętałem o każdym z nich, gdy inni już o nim zapomnieli. Wkrótce pojawił się e-teatr. Dominik Skrzypkowski, ówczesnych koordynator projektu, zaproponował mi pracę. Słyszał o plotkach i moim plebejsko-wizualnym potencjale. Czemu nie. Jakiś rok temu. Do dziś 183 wpisy. O teatrze i trochę dookoła niego. Głównie krew i przemoc, bo przecież z plebejskości to tylko do igrzysk. Oglądam filmy na Youtube. Chodzi tylko o to, że zamiast „sex” lub „anna mucha”, wpisuję „teatr”, „multimedia”. ps - no i przemoc. To właściwie wszystko o mnie. Jak chcesz mnie pooglądać, nim wszyscy o mnie zapomną, to przyjdź. Poczytam Ci bloga i po włączam moje ulubione filmy. Jak jesteś wrażliwy, to nie zabieraj kanapek, bo tam zginie parę osób. nie. no.

„ANIMA LIBERA”

- e-teatr tv blog

Präsentation - Wojciech Morawski

Wojciech Morawski,

Musiker: <http://www.myspace.com/wog>,

Blogger: <http://www.e-teatr.tv/blog/>,

ein Kulturwissenschaftler.

Ein paar Körper und ein paar Worte über die Tatsache, dass das Internet nicht ein globales Müllleimer ist. Alles ist immer unecht, und doch weißt jeder, dass die besten Schauspieler diejenigen sind, die ihren Orgasmus abspielen. Glücklicherweise nachts wach. Einige Worte über den Meister der kurzen Formen des Internet-Forms und Dummheit, und wie unterscheidet sich JFK von KFC.

Seitdem ich mich erinnern kann, ich bin der König von Youtube. Zu- mindest nicht offiziell. Ich hab nie erlaubt überrascht zu werden. Ich habe alle Filme gesehen bevor sie sehr populär geworden sind, und ich erinnerte mich an sie, lange danach alle sie schon vergessen haben. Bald kam auch das E-Theater. Dominik Skrzypkowski, damals Projektkoordinator, bot mir einen Job. Er hörte die Gerüchten und von meinem pöbelhaften visuellen Potenzial. Warum nicht. Vor einem Jahr. Bis jetzt 183 Einträge. Über das Theater und ein wenig um ihn herum. Vor allem das Blut und Gewalt, weil aus dem Plebejischen nur auf die Spiele. Ich gucke Filme auf Youtube. Es ist nur so, dass anstelle „sex“ oder „anna mucha“, ich tippe „theater“ und „multimedia“ ein. ps - und „gewalt“ auch. Es ist eigentlich alles über mich. Komm, wenn Du mich sehen willst, bevor alle mich vergessen werden. Ich werde mein Blog vorlesen und meine Lieblingsfilme zeigen. Falls Du empfindlich bist, lass deine deine Sandwiches zu Hause. Da werden ein paar Leuten getötet. nein. doch.

„ANIMA LIBERA”

- e-teatr tv blog

Presentation - Wojciech Morawski

Wojciech Morawski,

Musician: <http://www.myspace.com/wog>,

Blogger: <http://www.e-teatr.tv/blog/>,

a culture analyst.

Several bodies and a few words about the fact that the internet is not a global rubbish bin. Everything is always fake. and yet, everyone knows that the best actors are those who pretend their orgasm. Fortunately awake at night. A few words more about the masters of short internet forms and the double-edginess of stupidity, and how JFK differs from KFC.

Since I can remember I'm the king of Youtube. At least not officially. I never let myself to be surprised. I saw all films before they had become popular and remembered them long after the others forgotten them. Soon came the e-theatre. Dominik Skrzypkowski, then project coordinator, offered me a job. He heard about the rumours and my plebeian visual potential. Why not. It was a year ago. 183 entries to date. About the theatre and a little about surrounding stuff. Mainly blood and violence, because from plebeian you go only to the games. I watch films on Youtube. It's just that instead of typing "sex" or "anna mucha", I enter "theater" and "multimedia". ps - and "violence". It's actually all about me. If you want to see me before all others will forget about me, come. I will read you the blog and show my favorite films. If you are sensitive, better leave your sandwiches at home, cause some people there will die. no. yep.

Wolontariusz alternatywny

Wolontariat Europejski (European Voluntary Service – EVS) to Akcja umożliwiająca wolontariuszowi lub grupie wolontariuszy podjęcie pracy społecznej we wszystkich Krajach Programu (czyli Unii Europejskiej) i Sąsiedzkich Krajach Partnerskich. EVS powstał po to, by wolontariusze mogli zdobywać kompetencje i umiejętności wpływające na ich rozwój osobisty i zawodowy przez doświadczenia związane z edukacją pozaformalną. W Wolontariacie Europejskim może uczestniczyć każdy młody człowiek w wieku od 18 do 30 lat, w szczególnych sytuacjach możliwy jest udział młodzieży w wieku 16 - 17 lat. Pobyt w zagranicznej organizacji trwa od 2 do 12 miesięcy.

Od września 2009 gościmy w Ośrodku Teatralnym Kana wolontariusza z Hiszpanii: Gonzalo Azcona Castrejon. Bierze on udział w projekcie pt. „Wolontariusz alternatywny”, który zakłada aktywny jego udział w rocznym cyklu działań Ośrodka Teatralnego Kana oraz realizację, w ramach działalności Ośrodka, własnej pracy twórczej. Wolontariusz będzie brał udział w przygotowaniu i realizacji trzech międzynarodowych festiwali teatralnych, w projektach artystycznych, edukacyjnych i badawczych, zdobędzie wiedzę i podniesie swoje kompetencje w zakresie wiedzy o teatrze, metod pracy scenicznej, organizacji i wydarzeń kulturalnych, współpracy międzynarodowej, promocji i współpracy z mediami, realizacji projektów młodzieżowych, budowania dialogu międzykulturowego.

Gonzalo jest szczególnie zainteresowany teatrem amatorskim, sam w przyszłości zamierza reżyserować spektakle z udziałem dzieci, a jeśli udałoby mu się ukończyć w Hiszpanii studia reżyserskie – również spektakle dla dorosłych. Mamy nadzieję, że pobyt w Polsce będzie dla niego cennym doświadczeniem oraz ciekawym spotkaniem nie tylko z teatrem, ale także z kulturą Polski i Europy.

Ten projekt jest realizowany przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej. Ta publikacja odzwierciedla jedynie stanowisko jej autora, a Komisja nie ponosi odpowiedzialności za sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

Der Alternative Freiwillige

Der Europäische Freiwilligendienst für junge Menschen (European Voluntary Service – EVS) ist eine Aktion die es einem oder mehreren Freiwilligen ermöglicht, innerhalb und ausserhalb der Europäischen Gemeinschaft eine Arbeit zu finden. Das Ziel des EVS ist die Förderung der Persönlichkeits- und Berufsentwicklung von jungen Menschen in Form von nicht-formaler Bildung. Am EVS kann sich Jeder im Alter zwischen 18 und 30 Jahre beteiligen, in besonderen Situationen ist die Beteiligung auch schon im Alter von 16 bis 17 Jahren möglich. Der Aufenthalt an einer ausländischen Organisation dauert zwischen 2 und 12 Monaten.

Seit September 2009 haben wir im Theaterzentrum Kana einen Freiwilligen aus Spanien zu Gast: Gonzalo Castrejon Azcona. Er partizipiert an dem Projekt „Alternative Freiwillige“, und nimmt aktiv und kreativ an dem jährlichen Zyklus des Theaterzentrum Kana teil. Der Freiwillige wird an der Vorbereitung und Durchführungen von drei internationalen Theater-Festivals, Kunst-, Bildung- und Forschungsprojekten mitarbeiten. Er wird an Wissen gewinnen und seine Kompetenzen in den Bereichen der Theaterwissenschaft, Bühnen-Arbeitsmethoden, Organisation von kulturellen Veranstaltungen, internationale Zusammenarbeit, Öffentlichkeitsarbeit, Jugend-Projekte, die Förderung des interkulturellen Dialogs betreffen, erweitern.

Gonzalo ist besonders am Amateur-Theater interessiert. In Zukunft will er bei Vorstellungen mit Kindern Regie führen, und wenn er seine Regiestudien in Spanien abgeschlossen hat, wird er sich auch mit dem Theater für Erwachsenen beschäftigen. Wir hoffen, dass sein Aufenthalt in Polen für ihn eine wertvolle Erfahrung wird, nicht nur wegen des Theaters, sondern auch wegen der polnischen und europäischen Kultur.

Dieses Projekt wurde mit Unterstützung der Europäischen Kommission finanziert. Die Verantwortung für den Inhalt dieser Veröffentlichung trägt allein der Verfasser; die Kommission haftet nicht für die weitere Verwendung der darin veröffentlichten Angaben.

Alternative Volunteer

Alternative Volunteer EVS (European Voluntary Service - EVS) is an action that allows a volunteer or a group of volunteers to work socially in all Countries taking part in the Program (the EU) and neighbouring partner countries. EVS was created to allow volunteers gain competencies and skills influencing their personal and professional development through the experience of non-formal education. Every young person aged 18 to 30 years can participate in the EVS, in special situations the participation of young people aged 16 - 17 years is also allowed. The stay at a foreign organisation lasts from 2 to 12 months.

Since September 2009 we host at the Theatrical Centre Kana a volunteer from Spain: Gonzalo Castrejon Azcona. He takes part in the „Alternative volunteer“ project, which involves active participation in the annual cycle of the Theatrical Centre Kana and the implementation, within the activities of the Centre, his own creative work. The volunteer will take part in the preparation and realisation of three international theatre festivals, artistic, educational and research projects. He will gain knowledge and raise his competence in the field of theatre, stage work methods, organisation of cultural events, international cooperation, promotion and cooperation with the media, implementation of youth projects, building of intercultural dialogue. Gonzalo is particularly interested in amateur theatre, in the future he plans to direct productions involving children and, if he manages to finish his studies in Spain, also directing plays for adults. We hope that his stay in Poland will be a valuable experience for him and an interesting encounter, not only with the theatre but also with Polish and European culture.

This project has been funded with support from the European Commission. The publication reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Wolontariusz Alternatywny

Realizowany przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej.

Mecenat i Patronat Honorowy

Dofinansowanie

Sponsorzy

Partnerzy i Przyjaciele

Patronat medialny

Polsko-niemiecki program festiwalu OKNO jest realizowany w ramach projektu TRANSKULTURA opartego na współpracy partnerskiej pomiędzy ośrodkami sztuki działającymi w Euroregionie.

Das Polnisch-Deutsche OKNO Festival wird im Rahmen des Projekts Transkultura realisiert. Möglich gemacht durch die kooperative Partnerschaft zwischen den Kunstzentren die in der Euroregion tätig sind.

The Polish-German OKNO Festival program is implemented under the project TRANSKULTURA based on collaborative partnership between the art centers operating in the Euroregion.

W czasie Festiwalu OKNO realizowany jest program edukacyjny „Polsko-Niemiecki Uniwersytet Poszukiwań Teatralnych”. Während des Festivals OKNA wird ein Bildungsprogramm der deutsch-polnischen Universität des Theaters Explorationen stattfinden. The Polish - German University of Theatrical Explorations will be implemented during the Festival OKNO.

